

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὸν εἰς τὴν ψυχὴν ἡμῶν ἀπηγορεύσας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κανονιστικῆς ἀποφάσεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΗΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμ. 50. Ἐξάμηνος δρ. 28. Τρίμηνος δρ. 15.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γράσιμα διατμ. 50.—
Ἀμερικανικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Εὐρυπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολομαῖον

Περίοδος Β'.—Τόμος 31ος

Ἐν Ἀθήναις, 23 Ὀκτωβρίου 1924

Ἔτος 46ον—Ἀριθ. 48

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Μυθιστόρημα τοῦ Δοξαγοῦ DANRIT)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ. (Συνέχεια)

— Καὶ βέβαια, Βαλεντίνα μου, δὲν εἴμαστε ἔτοιμοι. Ἀλλὰ σὲ ποιὸν νὰ τὰ ρίξῃ κανεὶς; Σ' αὐτὸν τὸ φτωχὸν Αὐτοκράτορα; Αὐτὸς εἶναι ἄρρωστος, κουρασμένος, καὶ τὸν λυπᾶμαι μ' ὅλη μου τὴν καρδιά... Μὰ τριγύρω του, ὅλοι στραβοὶ ἦταν, ποὺ δὲν ἔδλεπαν τὴ θύελλα νὰ σιμῶνῃ; Ὅριστε τώρα! Οἱ στρατηγοὶ ἔχουν χάσει τὶς μεραρχίες τους, οἱ πυροβολητὲς τὰ πυροβόλα τους, μ' ἓνα λόγον, τὸ σκυλὶ ἔχει χάσει τὸν ἀφέντη του. Τὸ Στρασδοῦργο εἶχε μείνει ἀνοχύρωτο. Τὰ φρούρια τοῦ Μὲτς εἶναι ἀκόμη στή μέση. Οἱ πέντε μεραρχίες τοῦ Μὰκ-Μαδὸν σκορπίζονται σὲ μέτωπον ἑκατὸν πενήντα χιλιόμετρων. Τὰ σώματα δὲν ἔχουν ἐπαφὴ μετὰξύ τους, οἱ ἀρχηγοὶ περιμένουν διαταγὰς ποὺ δὲν ἔρχονται κι' ὁ καθένας κάνει ὅ,τι τοῦ κατέβει. Ἄ, εἶναι νὰ τρελλαθῇ κανεὶς, Βαλεντίνα! Καὶ μέσα σ' ὅλα αὐτὰ ἓνα μένει ὀρθίον: ἡ ἀτομικὴ ἀνδρεία τῶν στρατιωτῶν μας. Μὰ κι' αὐτὴ ποῖος ξέρει νὰ τὴ χρησιμοποιήσῃ;

Σταμάτησε μιὰ στιγμή νὰ ἀνασάνῃ. Ὑστερα ξανάρχισε:

— Νὰ τὸ τελευταῖον γράμμα ποὺ πῆρα ἀπ' τὸν Πέτρο. Δὲν ὑπάρχει θλιβερότερο πρᾶγμα ἀπ' αὐτοῦς τοὺς ἄσκοπους κόπους τοῦ στρατοῦ, ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐξάντληση ποὺ γίνεται δίχως κανένα σύστημα. Τὸ ἱππικὸ τώρα τῶχουν μόνο γιὰ νὰ συνοδεύῃ ἀποσκευὰς καὶ ν' ἀποσκευάζῃ τὶς ὑποχωρήσεις. Ἄ! ἄλλοιῶς ἐννοοῦσε ὁ

Ἄλλος τὸ ρόλο τοῦ ἱππικοῦ. Οἱ ἱππεῖς τοῦ Λασάλ καὶ τοῦ Μυρά πήγαιναν πολλὰς φορὲς μέρες δρόκκληρες μπρὸς ἀπ' τὴ Μεγάλῃ Στρατιά.

— Ποῦ εἶναι τώρα ὁ καυμένος ὁ Πέτρος; ρώτησε ἡ Βαλεντίνα.

— Πρέπει νὰναι στὸ στρατόπεδον τοῦ Σαλόν. Μὰ ξέρει κανεὶς ἂν ξεκίνησαν κἂν ἀπ' τὸ Παρίσι; Τὸ σύνταγμα του ἦταν νὰ ἐνωθῇ μὲ τὴ μεραρχία τοῦ Μπαράϊγ. Μὰ μοῦ γράφει πὼς θὰ τοὺς βάλουν στὸ στρατηγὸ Μαρκερίτ. Βλέπεις, οἱ ἀρχηγοὶ ἀλλάζουν γιὰ φύλλον πῆδημα κι' οἱ στρατιῶτες δὲν τοὺς γνωρίζουν. Τὶ καλὸ μπορεῖ νὰ βγῇ ἀπ' αὐτὸ τὸ ἀνακάτεμα;

— Κι' ἀπ' τὸ Σαλόν, ποῦ θὰ πάει ὁ ξάδελφός μου ὁ Πέτρος; ρώτησε ὁ Γιῶργος, ποῦ ἔτσι ἔλεγε τὸ θετὸ παιδί τοῦ θείου του Ἑρρίκου.

— Δὲν ξέρω. ἴσως κι' ὁ ἴδιος δὲν τὸ ξέρει. Μὰ μᾶς εἶπε πὼς θὰ γράφει συχνά. Αὐριο ἴσως θάχουμε νέα του.

— Κι' ἡ Μαργαρίτα μὲ τὴ μαμμὰ της θάρρουν νὰ καθίσουν στὸ Παρίσι μοναχῆς; ρώτησε ἡ Βαλεντίνα.

— Τοὺς κάλεσα νὰ καθήσουν μαζί μας κάμποσον καιρὸ, σοῦ τῶπα. Θὰ τοὺς ξανακαλέσω. Ἀλλωστε, τὴ στιγμή αὐτὴ τὸ Παρίσι δὲν εἶναι σίγουρο. Ποιὸς ξέρει τί μπορεῖ νὰ κάμῃ τὸ πλήθος ἂν ἐρεθισθῇ ἀπὸ τίποτε ἄσχημα νέα κι' ὡς ποῦ μποροῦν νὰ τὸ παρασύρουν οἱ ἐπιτήδαιοι δημαγωγοὶ γιὰ νὰ ρίξουν τὴν κυβέρνηση καὶ τὴν Αὐτοκρατορία;

— Δυστυχισμένε Αὐτοκράτορα, εἶπε ὕστερα μὲ λύπη, τί θὰ ὑποφέρεῖς αὐτὴ τὴ στιγμή! Ἡ ἀρρώστια τὸν βασάνιζε τόσο καὶρὸ τώρα καὶ τὸ μυαλό του εἶχε σκοτισθῇ. Σκέφθηκα πολλὰς φορὲς νὰ πάω καὶ νὰ τὸν παρακαλέσω νὰ μ' ἀκούσῃ... Θάταν χαμένος κόπος... Θέδρισκα τὴν πόρτα ασφαλιστῇ. Βλέπεις, ὑπάρχει κάτι σάπιο στὸ κράτος μας κι' ἡ πατρίδα μας θ' ἀκολουθήσῃ τὴ μοῖρα της...

Ἐπάψε. Κρατοῦσε τὸ κεφάλι μέσα στὰ χέρια. Ὁ Γιῶργος τὸν κοιτοῦσε μὲ ἀγωνία, ἐνῶ, σὲ μιὰ γωνιά, ὁ μικρὸς Μοχίλοφ ἀκουγε σιωπηλὸς καὶ σαστισμένος.

— Δὲν εἶναι τραγικὴ ἡ ἀρχὴ αὐτοῦ τοῦ πολέμου; ξαναεἶπε ὁ Γιάννης. Οἱ καταστροφὲς ἔρχονται, ἡ μιὰ πάνω στὴν ἄλλη. Μέρα δὲν περνᾷ δίχως νὰ χάσουμε κι' ἀπὸ μιὰ μάχη. Ἐνὰ μόνο θὰ μπορούσε νὰ μᾶς σώσῃ: Ἄν σηκωνόταν δρόκκληρο τὸ ἔθνος νὰ πολεμήσῃ μὲ λύσσα



Ἄνοιξε ἡ πόρτα καὶ μπῆκε ἓνας λοχίας... (Σελ. 378, στ. α')

για την ύπαρξή του και να δομήσει πάνω στον έχθρο, όπως στα 1793.

— Όπως στον καιρό του «Μικρού Έθελοντ», πατέρα;

— Ναί, παιδί μου, όπως εκείνον τον καιρό, που τα παιδιά πολεμούσαν δίπλα στους γέροντες, οι άνεργοι εργαζόνταν για να φτιάσουν πολεμοφόδια, οι γυναίκες περιποιόνταν τους τραυματίες, κι' οι παππούδες σερνόνταν στις πλατείες για να ξυπνήσουν τον ένθουσιασμο των πολιτών. Μόνο ένας τέτοιος συναγερμός μπορούσε να μας σώσει.

— Γιάννη! τον έκαιγε ή Βαλεντίνα, σε παρακαλώ θερμά, μη κάνεις λόγο πιά για το χθεινό σου σχέδιο.

— Όχι, αγαπητή μου, θάρω και σ' αυτό το ζήτημα. Τώρα βλέπω πως με καλεί ένα καθήκον, από μέρα σε μέρα πιο επιτακτικό, και φαντάζομαι πως ήρθε ή στιγμή ν' αποφασίσω.

— Μα ξέρεις καλά, είπε ή Βαλεντίνα με μιὰ τρεμούλα στη φωνή της, πως τώρα δεν έχεις καμμιάν υπέρσσια...

— Πολύ καλά είμαι «στη διάθεση» του Υπουργείου. Μα σε τέτοιες περιστάσεις δεν περιμένει κανείς να τον προσκαλέσουν. Κι' αν δε με συλλογίστηκε κανείς, εγώ έχω καθήκον να προσφέρω τον εαυτό μου, κι' ίσως άρ- γησα κιόλας...

Δυο δάκρυα κύλησαν στα μάγουλα της κυρίας Καρδινιάκ.

— Πατέρα, είπε ο Γιώργος, είπες πως στα 1793 τα παιδιά πολεμούσαν πλάι στους γέροντες... εγώ είμαι δεκάξη χρόνων.

— Ναί, παιδί μου... ναί, αλλά...

Ο γέρος αξιωματικός δεν είχε πιά τον επιτακτικό τόνο, που ζωήρευε τις φράσεις του ως εκείνη τη στιγμή. Πίσω απ' το στρατιώτη, πρόσβαλλε ο πατέρας.

— Έστερα κι' ο παππούς μου, είπε ο νέος, δεκατριών χρόνων μονάχα βρισκόταν, το ξέρεις, στο Βαλμού.

— Αλήθεια! είπε ο συνταγματάρχης.

— Γιώργο! φώναξε ή Βαλεντίνα.

Και σιμώνοντας το γιό της, του πήρε το κεφάλι στην άγκυα της, σά να θέλε έτσι να τον κρατήσει να μη της τον πάρουν.

Στο δωμάτιο απλώθηκε πάλι μιὰ στενόχωρη σιωπή.

Ο συνταγματάρχης είχε βυθισθί πάλι στην έφημερίδα του, όταν ξαφνικά χτύπησε το κουδούνι.

— Ποιος νάναι νόχτα ώρα; ρώτησε ή Βαλεντίνα.

— Ίσως κανένα τηλεγράφημα, είπε ο συνταγματάρχης. Κανένα τηλεγράφημα υπηρεσιακό, που θα μου αναθέτει καμμιά διοίκηση ή καμμιά υπηρεσία. Έχω πάντα το περίμενα.

Σε λίγο ή πόρτα άνοιξε και μπήκε ένας λοχίας του πυροβολικού. Στάθηκε προσοχή και χαιρέτησε.

— Ο Μαυρέκ! φώναξε ο συνταγματάρχης. Ο Μαυρέκ, ο παλιός μου φίλος.

Ο Βρετανός τώρα πιά ήταν γκριζός και κουρασμένος και σχεδόν άμεσως ο Καρδινιάκ είδε στ' άριστερό του μπράτσο ένα μαυρο κρέπι.

— Ναί, συνταγματάρχα μου, εγώ είμαι, είπε ο λοχίας. Όταν έδαξα στα 65 τη στολή μου στο συρτάρι, ήμουν βέβαιος πως γρήγορα θα την ξανά- θάγαξα... Πήγα στο στρατολόγο, κατατάχθηκα πάλι για όσον καιρό θα βαστήξει ο πόλεμος, πήρα φύλλο πορείας για το Μέτς, και να με...

— Δός μου το χέρι σου, Μαυρέκ, είπε ο συνταγματάρχης συγκινημένος. Έκαμες το καθήκον σου!

Και γυρίζοντας στη γυναίκα του:

— Βλέπεις, αγαπητή μου... οι μικροί κι' οι ταπεινοί μας δείχνουν το δρόμο...

— Συνταγματάρχα μου, είπε τότε ο Μαυρέκ, μη με παينهύτες. Άκούστε και θα δητε πως δεν τ' άξιζω και τόσο.

— Τι θές να πής, Μαυρέκ;

— Να τί θέλω να πω, συνταγματάρχα μου. Τη θυμάσθε την Έθόννη, την αληθινή, την άρραβωνιαστική μου, που τη στεφανώθηκε μόλις γύρισ' απ' το στρατό... Ξέπεσαν πέρσι, στο χωριό! Λοιπόν τί θα με κρατούσε; Είπα στον εαυτό μου: «Θά σου δώσουν ένα κανόνι, θα το βγάλεις Έθόννη όπως κι' άλλοτε, κι' ίσως μέσα στους κινδύνους ξεχνάς τον πόνο σου...» Δε σκέφθηκα καλά;

— Μα παιδάκι δεν έχεις;

— Ναί, μα είναι πολύ μικρό. Το λένε Γιάννη. Τ' άφισα στη μητέρα της Έθόννης, μιὰ καλή γριούλα, που θα μου το προσέχει... Ξεκινώντας λοιπόν σκέφθηκα να περάσω να σάς δω. Είπα: Για να ιδούμε τί θα μας πη κι' ο συνταγματάρχης για όλα αυτά...

— Σκέπτομαι όπως και σύ, Μαυρέκ. Ήρθε ή ώρα να κουνήσουμε και μες οι παλιοί της Ίταλλας και της Κριμαίας.

— Ωστε τα πράγματα δεν πάνε καλά;

— Καθόλου καλά. Ο έχθρος προχωρεί, οι δικοί μας αποτραβιόνται προς το Μέτς. Η διοίκηση του στρατού βρίσκεται σε τέτοια χάλια, ώστε από στιγμή σε στιγμή μπορεί να περιμένη κανείς καμμιά καταστροφή... Στάσου, Μαυρέκ, κάθισε εδώ χάμου. Θα πάρεις ένα τσάι μαζί μας, θα σου ετοιμάσουν εδώ ένα δωμάτιο και θα φύγεις αύριο το πρωί, άφου συζητήσουμε.

— Ά, συνταγματάρχα μου, αυτό πάει πολύ.

— Έλα τώρα. Έχει κάτω στην Κριμαία μουκανες λιγότερες τσιριμόνιες.

— Ά, εκείνος ο καιρός ήταν άλ-

λοιώτικος, συνταγματάρχα μου. Τότε πήγαιναν όλα βολικά, τότε είμαστε γεμάτοι έμπιστοσύνη.

— Βρήκες τη λέξη, Μαυρέκ. Τώρα μας λείπει ή έμπιστοσύνη, κι' όταν λείπει αυτή, δεν άργεί κι' ή καταστροφή.

Ο Μαυρέκ είχε καθήσει, κι' ο συνταγματάρχης συζήτησε μαζί του ώρα πολλή. Θυμήθηκαν παλιές δόξες κι' είδαν με δόνη σε πόσο διαφορετική θέση βρισκόταν τώρα ή Γαλλία. Ο άγαθός λοχίας πήγε να κοιμηθί με δάκρυα στα μάτια: ο Γιώργος είχε άνεθί στο δωμάτιο του.

Ο συνταγματάρχης Καρδινιάκ πήρε τα χέρια της γυναίκας του και την κοίταξε μέσα στα μάτια.

— Αγαπητή μου Βαλεντίνα, της είπε, ξέρεις να μαντεύεις τί θέλω να σου πω, δεν είν' έτσι;... Το παράδειγμα της άπλοϊκής αυτής ψυχής μου δείχνει το δρόμο του καθήκοντος. Αύριο φεύγω!

— Γιάννη μου! Έκαμε ή Βαλεντίνα, πνιγμένη μέσα σ' ένα λυγμό, που ώρα πολλή τον συγκρατούσε και που ξέσπασε μεμιάς.

— Άφισε τα δάκρυα τώρα... Έπακούω σε δυο φωνές που μου ήταν αγαπημένες: στον πατέρα μου και στον αδελφό μου. Κι' οι δυο θ' άπορούσαν με την άδράνεία μου. Νομίζω πως άκούω τον πατέρα, όταν έλεγε στη μητέρα μου την τελευταία φορά: «Δίξ, τη στολή μου!» Τώρα ήρθε ή σειρά μου να στο πω κι' εγώ.

— Άν ο Θεός θέλει να μείνω κεϊ-κάτω, άνθρωπε το γιό μας με τις άρχες που μας κληροδότησε ο παππούς του. Η πατρίδα είναι μητέρα πόχει πολλές άπαιτήσεις. Μα οι Καρδινιάκ συνείθισαν να μη τις βρίσκουν ποτέ υπερβολικές.

— Όλη εκείνη τη νύχτα, ή καϊμένη ή Βαλεντίνα ξαγρύπνησε κλαίγοντας. Ο Γεώργεβιτς ξαγρύπνησε κι' αυτός και βοήθησε το συνταγματάρχη να ετοιμαστή.

— Όταν ο Μαυρέκ κατέθηκε το πρωί, νωρίς-νωρίς, έμεινε μ' άνοιχτό το στόμα.

Ο Γιάννης Καρδινιάκ, με τη στολή του συνταγματάρχη του πυροβολικού, τον περίμενε και πίσω του ο Γεώργεβιτς, κρατώντας τις στρατιωτικές του άποσκευές, ήταν έτοιμος να τον συνοδεύσει ως το σταθμό.

Αποχαιρέτησε τη γυναίκα του και το γιό του βιαστικά, για να συγκρατήσει την ψυχραιμία του. Κι' ενώ ο Ζάκ-Νορμάν, ο αδελφός της Βαλεντίνας, ξαφνισμένος απ' την άπρόοπτη αυτήν άναχώρηση, τον συνόδευε ως το σταθμό, ή Βαλεντίνα έχανε άφθονα δάκρυα και καταριόταν τους πολέμους.

Στις 12 Αδγούστου, που ο Καρδι-

νιάκ κι' ο Μαυρέκ έδβαιναν στο Παρίσι, ή πρωτεύουσα ήταν γεμάτη άγωνία. Οι κακές ειδήσεις έφθαναν ή μιὰ πάνω στην άλλη. Ο Μάκ-Μαόν είχε πολεμήσει υποχωρώντας προς το Σαλόν. Ο Αυτοκράτωρ, για να μη περικυκλωθί στο Μέτς, πήγαινε, έλεγαν, να ένωθί με το Μάκ-Μαόν. Δεν ήξεραν τί θακανε αυτός ο τελευταίος: θα υποχωρούσε, να δώσει μάχη προς το Παρίσι, ή θα έτρεχε να υποστηρίξει το Μέτς;

Οι δρόμοι ήταν γεμάτοι από πλήθη έκνευρισμένα κι' άπειλητικά. Η λέξη προδοσία άρχιζε να κυκλοφορή στους δρόμους. Στρατιώτες πήγαιναν στο σταθμό για να φύγουν, τραγουδώντας τη Μασσαλιώτιδα. Μα ή αν τραγούδι δίχως ένθουσιασμό, δίχως την παλιάν έμπιστοσύνη.

Ο παλιός ύπασιπτής του Αυτοκράτορος διευθύνθηκε προς το Υπουργείο του Πολέμου. Δεν είχε διαταγή για υπηρεσία. Θα ζητούσε κι' ήταν βέβαιος πως δε θα του άρνιόνταν.

Καθώς μπήκε στον μεγάλο προθάλαμο, με τις εικόνες και τις πανοπλίες στους τοίχους, ο συνταγματάρχης Καρδινιάκ ξαφνίστηκε:

Τον έγνώριζε, μ' όλο που τα μαλλιά του ήταν τώρα άσπρα, τον έπλημο αυτό κλητήρα που, φορώντας μίαν άσημένια άλυσίδα στο λαιμό, ύποκλιγόταν μπροστά του. Δεν τούμεινε όμως άμφιβολία, όταν τον άκουσε να λέη:

— Συνταγματάρχα μου, δε δεχόμαστε παρά μόνο την Τρίτη και...

— Μπουλούκο! τον έκωψε ο Καρδινιάκ. Σὺ εδώ; Τα συγχαρητήριά μου!

(Άκολουθεί)

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΜΕΛΑΝΙ

Μου χρειαζόταν κόκκινο μελάνι για να ζωγραφίσω τις ρόδες στ' αυτοκίνητα που σχεδίαζα, σά μεγαλύτερος, γι' άγάπη του Λάκη, του μικρού μου αδελφού. Πήγα λοιπόν στο μπακαλάκι της γειτονιάς ν' αγοράσω. Μα για κακή μου τύχη, ο μπακαλάης έλειπε κι' ή γυναίκα του ήταν ίκανή μόνο για να φυλάη το μαγαζί, όχι όμως και να ξέρη που θάβρισκε το κάθε τι σάν πήγαινε κανένας πελάτης. Έτσι μου σύστησε να πάω άργότερα σάν θα γύριζε ο άντρας της. Έγώ όμως βιαζόμουν κι' έτρεξα πάρα κάτω, σ' άλλο μπακαλικάκι. Άλλη άτυχία. Αυτός είχε τελειώσει τα σκονάκια της κόκκινης μελάνης.

Τι να έκανα; Θέλοντας και μή, γύρισα σπίτι μου, αποφασισμένος να περιμένω τον πρώτο. Και πράγματι, σε καμμιά ώρα, καθώς χάμω στο παράθυρο, βλέπω τον κύρ-Γιώργη με το ποδήλατο στη στροφή του δρόμου. Άρπάζω το φαθάκι μου και τρέχω στο

μαγαζί του. Το βρήκα δόλογο. Θά 'ταν μέσα πάνω από είκοσι άνθρωποι. Αναγκάσθηκα να σεδασθώ την προτεραιότητα και περίμενα-περίμενα!...

Δεν έφευγα θά πητε; Όχι, για να σκάση ο διάβολος, όπως λένε, γιατί μου φάνηκε πως δική του έέργεια ήταν όλα τα έμπόδια που είχα βρεί. Και δεν άναγνώριζα κανένα δικαίωμα στον κύριο αυτό ν' άνακτεύεται στα μελάνια μου.

Τελοςπάντων έδωσε ο Θεός κι' ήλθε κάποτε κι' ή σειρά μου. Παίρνω τη σκόνη και τρέχω στο σπίτι. Ίσια στην κουζίνα για ζεστό νερό. Οι όηπρέτριες έλειπαν. Κοιτάζω το γκάκι κι' οι δυο φωτιές πιασμένες με κατασρόλες. Κοιτάζω καλύτερα... ή μιὰ φωτιά ήταν σβυσμένη. Κατεβάζω άμέσως την κατασρόλα, γεμίζω ένα μπρίκι νερό, το βάζω στη μηχανή, παίρνω ένα σπέρτο, τ' ανάδω, γυρίζω το κλειδί, τίποτα! Δεν άναβε. Δεύτερο σπέρτο, τρίτο, τέταρτο, — τα ίδια!... Το κουτί άλλο σπέρτο δεν είχε. Μα τί έπαθε και δεν άναβε; Σηκώνω το μπρίκι να ιδω, και βλέπω πως έτρεχε το νερό κι' έσδυε τη φωτιά, γιατί το μπρίκι ήταν τρύπιο.

Παίρνω άλλο μπρίκι. Μα με τί να τ' ανάψω που δεν υπήρχαν πιά σπέρτα; Βλέπω ένα σπάγγο εκεί κοντά: «Ο διάβολος να σκάση» σκέφθηκα, θα κάμω το μελάνι μου και βάζω τον σπάγγο στ' άναμμένο γκάκι και τον τραβώ σε λίγο τσουρουφλισμένον... Γρήγορα για να μη σβύση, τον πλησιάζω στο άλλο τζάκι. Άλλά ρε την άπώτομη κίνηση που έκαμα, κατάφερα να άναποδογυρίσω το μπρίκι με το νερό. Από τη φούρκα μου... λιγώθηκε στα γέλια. Έκναπαίρνω το μπρίκι να το ξαναγεμίσω νερό, αλλά κείνη τη στιγμή πρόσεξα πως ή άλλη κατασρόλα άχνιζε. Την ξεσκεπάσω και βλέπω πως έδραζαν ραδίκια.

Φώναξα τότε σάν Άρχιμήδης ένα καταχαρούμενο «Εύρηκα» και βούτησα το μπρίκι μέσ' στην κατασρόλα, συγχάλλοντας όλοθερμα τον εαυτό μου για την έφευρετικότητά. Έστερα βάζω τη σκόνη σ' ένα μπουκαλάκι και χύνω μέσα λίγο από το καυτό ραδικισούμι που είχα στο μπρίκι. Τ' άνακατέδω, παίρνω την πέννα, δοκιμάζω... ήταν πολύ βαθύ κόκκινο, σάν κεραμυδί. Έαναχύνω απ' το μπρίκι, ξαναγράφω, τα ίδια. «Να σκάση ο διάβολος» φωνάζω πάλι και φουρκισμένους, χύνω, χύνω, χύνω... Τώρα τα πρόκοψα, μα την άλλη θεια! Έκανα ένα μελάνι άχνό άχνό ρόζ. Νά πάρη ή όργη!...

Το ρίχνω και γώ στο μπρίκι, κατεβάζω την κατασρόλα με τα ραδίκια και το βάζω στη φωτιά να βράση. Φαντάστηκε πως θα εξατμισθί καμποσο νερό και θα διορθωθί έτσι το μελάνι.

Φεύγω και ξαναγυρίζω σε λίγην ώρα. Τι βρήκα, φαντάζεσθε; Το μπρίκι ξαναγυρισμένο και την κουζίνα σε κακή χάλια από τα κόκκινα μελάνια! Κατάλαβα τί είχε γίνει: Έξατμίστηκε όλο το νερό, βράιναν το χέρι του μπρικισού κι' άναποδογυρίστηκε!

Κι' έτσι, αντί να σκάση ο διάβολος, έσκασα εγώ, που όχι μόνο δεν άπόκτησα το κόκκινο μελάνι, παρά θάκουγα και μαλώματα πως λέρωσα έτσι την κουζίνα.

Κι' έπειτα λένε πως όποιος επιμένει νικάει!... Έστερα όμως ο πατέρας μου, που του διηγήθηκα όλη την ιστορία, μου είπε πως ή έπιμονή μου δεν έφτανε: έπρεπε να συνοδεύεται κι' από κάτι άλλο...

ΚΟΚΟΣ

ΒΡΕΧΕΙ...

Να διαβάση ποιός μπορεί, όσο κι' αν προσέχη; Κυριακή λυπητοή... βρέχει, βρέχει, βρέχει... Με τη μύτη κολλητή στο γυαλί που τρέχει, ώρες βλέπω το σταχτιούρανο που βρέχει.

Ο Ήλιος ο βορριάς, που τις θύρες δένει, της ξεσής κληματαριάς τα κοτσάνια δένει, κι' οι σγουροί βασιλικοί μέσ' στις γλάστρες μόνοι — και το χώμα τους, παχύ, ή βροχή λασπώνει.

Μιαν άνάποδη ποδιά τρύπια, ένα τσουβάλι, για κουκούλες τα παιδιά βάνουν στο κεφάλι. Φωναχτά, τραγουδιστά κι' άλλα άφαιρέμένα, άτ' τον άνεμο μτροστά τρέχουν, ένα-ένα.

Μιά Κυρία με μουσαμά κάτω απ' το μπαλκόνι, με τα μάγουλα χλωμά, βήχει και κρυώνει. Κι' ή κυρούλα, άντικρινά, στήφει και σπλώνει την κλωστή που δεν περνά μέσα απ' το βελόνι.

Ίσια σιδάκια και στενά κόβοντας με φόρα, άμαξα κλειστή περνά καθε λίγην ώρα. Μα ή μαμμά, από το γιατρό που έχει πάει, θ' άογήση βίτσιτα δεν καρτερύ για να με έλαιο.

Αί, Ψιφίνα, να σου πώ! σήκω απ' τα στρωσίδια, σήκω, κι' έχομε σκοπό για πολλά παιχνίδια! Κι' αν το σούρουπο — μπορεί — γίνη καλοσύνη, έννοια σου! κι' άς τη καρή, κίτρινη σάν το φλωρί, ή κυρά Σεληνή!

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΙΑ ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΥΠΗ

*Αγαπητοί μου,



ΑΥΤΟΝ τὸν καιρό, διάβασα δύο, τρία, τέσσερα γράμματα ἀπὸ φίλες μας, πού ἔχουναν στὴ Διάπλασι τὴ θλίψη τους γιὰ τὸν ἀποχωρισμὸ τοῦ Σχολείου. Μὰ καὶ κάθε χρόνο, αὐτὸν τὸν καιρό, διαβάζω παρόμοια. Εἶναι μιὰ ἀπὸ τίς πιὸ συνειθισμένες παιδικές λύπες αὐτῆς. Ὅλα σχεδὸν τὰ παιδιά τὴν αἰσθάνονται, ἀγόρια καὶ κορίτσια, ὅταν τελειώσουν τὸ Γυμνάσιο, τὸ Ἀρσάκειο, τὸ Λύκειο, ὅταν δὲν πρόκειται πιά νὰ ξαναπᾶνε «σχολεῖο», παρὰ νὰ καθήσουν στὸ σπῆτι, ἢ νὰ πιάσουν δουλειά, ἢ νὰ μπουδ στὸ Πανεπιστήμιο.

Γιατὶ οὕτε τὸ Πανεπιστήμιο δὲν τὸ θεωροῦν πιά «σχολεῖο». Εἶναι ἄλλο, σὰς λένε. Καὶ δὲν ἔχουν τόσο ἄδικο. Ὅσο μοιάζει, τόσο καὶ διαφέρει τὸ Πανεπιστήμιο, ἢ φοιτητικὴ ζωὴ ἀπὸ τὴ μαθητικὴ. Μποροῦμε νὰ ποῦμε πὼς σ' αὐτὸ τὸ κατώφλι, σ' αὐτὸ τὸ σταθμό, τελειώνει ἡ παιδικὴ ἡλικία κι' ἀρχίζει ἡ νεανική. Ὁ φοιτητὴς, ἡ φοιτήτρια, δὲν εἶναι πιά παιδιά. Ὅπως δὲν εἶναι οὕτε τὸ κορίτσι πού τελειώσε τὸ σχολεῖο τοῦ καὶ θὰ καθίση στὸ σπῆτι τοῦ νὰ μάθῃ νοικοκυροσύνη, ἢ θὰ διορισθῇ δασκάλισσα, ἢ θὰ μπῇ σὲ μιὰ Τράπεζα, ἢ θάρραδωνιαστῇ καὶ θὰ πνιτρευτῇ σὲ λίγο· ὅπως δὲν εἶναι οὕτε τὸ ἀγόρι πού, ἀφοῦ πῆρε τὸ ἀπολυτήριό τοῦ Γυμνασίου ἢ τῆς Ἐμπορικῆς, θὰ γίνῃ ὑπάλληλος στὸ κατάστημα τοῦ θείου τοῦ, ἢ θὰ μείνῃ στὸ γραφεῖο τοῦ πατέρα τοῦ, ἢ θὰ δοκιμάσῃ νὰ κἀνῃ μιὰ δική του δουλειά.

Πᾶει ἡ παιδικὴ ἡλικία, ἢ ἀφροντισιά, ἢ αἰώνια χαρὰ καὶ τρέλλα. Ὁ νέος, ἡ νέα, μπαίνουν τώρα στὴ ζωὴ, στὴν πρακτικὴ, τὴν ἀληθινὴ ζωὴ. Εἶναι βέβαια ἀκόμη τὰ νιάτα· καὶ πάντα τὰ νιάτα ἔχουν τὴ χαρὰ τους. ἔχουν καὶ τὴν τρέλλα τους. Ἀνακατεμένη ὅμως μὲ τὴ σοβαρότητα καὶ μὲ τὴ φροντίδα. Μισὴ χαρὰ λοιπὸν καὶ μισὴ τρέλλα, μυστὰ στὴν παιδική, τὴν δλάκερη, τὴν ἀγνή καὶ ἀνόθευτη. Τὰ νιάτα πάλι, γιὰ κείνους πού ἐξακολουθοῦν τίς σπουδές τους στὸ Πανεπιστήμιο ἢ σὲ μιὰν Ἀνώτερη Σχολή, τελειώνουν μὲ τὸ δῆπλωμα. Ὁ φοιτητὴς πού «τελειώσε» δὲν εἶναι πιά νέος, ὅπως ὁ μαθητὴς πού ἔβγαλε τὸ Γυμνάσιο, δὲν εἶναι πιά παιδί. «Ἀντίο νιάτα!» φωνάζει ὁ ἕνας, σὰν τὸν ἤρωα κάποιου φοιτητικοῦ ἰταλικοῦ δράματος, πολὺ γνωστοῦ μ' αὐτὸ τὸν τίτλο.

«Ἀντίο, παιδικὰ μου χρόνια!» φωνάζει ὁ ἄλλος. (Δραματάκι μ' αὐτὸ τὸν τίτλο δὲν ἔχει γίνῃ ἀκόμα, ἀλλὰ θὰ μπορούσε νὰ γίνῃ καὶ θάταν τίς ἁπορφοί!) Κι' οἱ δύο εἶναι λυπημένοι ὅπως σὲ κάθε ἀποχωρισμὸ, σὲ κάθε χωρισμὸ.

Περισσότερο ὅμως λυπᾶται ὁ μαθητὴς πού ἀποχωρίζεται τὸ Σχολεῖο τοῦ παρὰ ὁ φοιτητὴς πού ἀφίνει τὴ Σχολή τοῦ. Κι' εἶναι πολὺ φυσικό! Στὴν ἡλικία ἐκείνη, ἡ ψυχὴ εἶναι πῶς εὐαίσθητη, πῶς τρυφερή. Ἀλλὰ κι' ἀντικειμενικά, ὁ ἀποχωρισμὸς τοῦ Σχολείου εἶναι σκληρότερος. Ἀφίνει κανεὶς δασκάλους καὶ συμμαθητὲς πού τοὺς εἶχε χρόνια καὶ ἴσως δὲν θὰ τοὺς ξαναδεῖ πιά. Καὶ πολλὰς φορὲς φεύγει, ξειντεύεται, ἐνῶ ὅταν παίρνῃ τὸ δῆπλωμά του, πολλὰς φορὲς ξαναγυρίζει στὴν πατρίδα...

Αὐτὰ μ' ἔκαμαν νὰ συλλογιστῶ τὰ μελαγχολικά, τὰ θλιβερά μαθητικά γράμματα πού διάβασα αὐτὸν τὸν καιρό. Κι' ἔλαβα ἀφορμὴ νὰ θυμηθῶ τὰ παλιά, τὰ δικά μου. Ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο βγῆκα χωρὶς σχεδὸν νὰ τὸ κατὰλθω. Εἶχ' ἀρχίσει μάλιστα, πρὶν θῶ, τὴν «πρακτικὴν ζωὴν», δηλαδὴ νὰ ἐργάζομαι καὶ νὰ κερδίζω τὸ ψῆμ' μου· ἔτσι, ὅταν ἦρθε μέρα νὰ μὴν ξαναπάω νάκοῦσα πανεπιστημιακὸ μάθημα, αὐτὸ δὲν μοῦκαμε οὕτε κρύο οὕτε ζέστη. Δὲν ξεχνῶ ὅμως ποτὲ τὴ λύπη πού αἰσθάνθηκα τὴν τελευταία ἡμέρα τοῦ σχολείου μου! Καὶ μόνο τὴν τελευταία; Ἀπὸ πολλὰς ἡμέρας εἶχ' ἀρχίσει νὰ λυπᾶμαι μὲ τὴν ἰδέα ὅτι σὲ λίγο θὰ φινῇ γιὰ πάντα τὰ θρανία ἐκεῖνα. Ὅταν συνέβαινε κάτι καὶ γελοῦσαί με, ἔλεγα στοὺς συμμαθητὲς μου: «Γελᾶτε, γελᾶτε, παιδιά! Ἴσως εἶναι γιὰ τελευταία φορὰ! Αὐτὰ δὲν θὰ τὰ ξαναῖδῃτε!» Κι' ἀφοῦ γελοῦσα κι' ἐγὼ μαζί τους ὅσο μπορούσα, βυθίζομαι ἐπειτα σὲ μιὰ ἀτέλειωτη μελαγχολία.

Ὅσο ἐπληρώσε ἡ μέρα τοῦ χωρισμοῦ, τόσο γελοῦσα λιγότερο καὶ τόσο μελαγχολοῦσα περισσότερο. Κι' ὅταν ἡ μέρα αὐτῇ, ἡ «ἀποφράς ἡμέρα» ξημέρωσε, ξεκίνησα γιὰ τὸ σχολεῖο ὅπως γιὰ μιὰ κηδεῖα... Βρῆκα τοὺς συμμαθητὲς μου τὸ ἴδιο λυπημένους. Εἴχαμε κάτι μούτρα ὅλοι! Μὲ τὸ στανιδὸ γελοῦσαμε δὲν, μὲ τὸ στανιδὸ, ἔλεγε κανένας μας κανέν' ἄστειο. Καὶ κάθε φορὰ πού ἕνας καθηγητὴς μᾶς θύμιζε τὸν χωρισμὸ μὲ κάποιο λόγο, — «ἔ, παιδιά! ἡ τελευταία μέρα!» ἢ «σήμερα θὰποχαιρετισθοῦμε!» — τὰ μάτια μας δούρκωναν. Ὡς καὶ τὸν ἐπιστάτη ἀκόμα, ὅταν φεύγοντας τοῦ φωνάξαμε «Γεῖά σου, Φίλημ», κλάψαμε... σὰν παιδιά.

Ἐγιναν οἱ ἐξετάσεις, ἀρχισαν οἱ διακοπές. Ὡς, τί ἀλλοιῶτικο πού μοῦ φαινόταν τὸ καλοκαίρι ἐκεῖνο! Καὶ γιατί; Γιατὶ ὅταν θὰ τελείωνε, ὅταν θὰ ἐρχό-

ταν Σεπτέμβρης, δὲν θὰ πῆγαίνα πάλι νὰ «γραπτῶ» στὸ Γυμνάσιο, νὰ ξαναῖδω συμμαθητὲς καὶ δασκάλους, νὰ πάω τὴ σημείωση τῶν βιβλίων, νὰ πάω στὸ βιβλιοπωλεῖο νὰ τὰγοράσω καί, γυρίζοντας στὸ σπῆτι, νὰνάψω τὴ λαμπίτσα μου, νὰ τοὺς κόψω τὰ φύλλα καὶ νὰ κάμω τὴν πρώτη βραδινή μου μελέτη. Τίποτ' ἀπ' αὐτὰ! Ἐτοιμαζόμουν γιὰ ταξίδι. Θάφευγα γιὰ τὴν Ἀθήνα καὶ γιὰ τὸ ἄγνωστο...

Ἐ, δὲν θέλω νὰ πῶ πὼς κι' αὐτὴ ἡ ἀποψὴ δὲν μὲ παρηγοροῦσε, οὕτε πὼς δὲν μ' ἔκανε περήφανο ἡ ἰδέα πὼς ἀπὸ τὸ Σεπτέμβρη θάμουν φοιτητὴς, «ἀκαδημαϊκὸς πολίτης». Ἀλλὰ τί τὰ θέλετε! Ἡ λύπη τῆς τελευταίας μέρας τοῦ Σχολείου ἐξακολουθοῦσε νὰ μὲ κρατῇ καὶ νὰ μοῦ χαλάῃ κάθε χαρά. Καὶ πολλὰς, πολλὰς φορὲς συλλογίστηκα: «Τὴ κρίμα νὰ μὴν ἔχῃ τὸ Γυμνάσιο καὶ Ἐ' τάξη!»

Ναί, μοῦ φαινόταν πὼς μιὰ τάξη ἀκόμα θὰ μού ἔφτανε, ἕνας χρόνος ἀκόμα θὰ μ' ἔκανε νὰ χορτάσω τὴν ἀχόρταστη αὐτὴ ζωὴ καὶ νὰ τὴν ἀφήσω πιά χωρὶς λύπη. Κι' ὅμως, λέω τώρα, ἡ λύπη μου θάταν ἡ ἴδια, ὅχι πέντε, ἀλλὰ καὶ δέκα τάξεις ἂν εἶχε τὸ Γυμνάσιο. Γιατὶ πάντα θάρχοταν μιὰ τελευταία ἡμέρα, πού θὰ σήμαινε μοι-ρατὰ τὴν ἀλλαγὴ μιᾶς ζωῆς καὶ τὸν ἀποχωρισμὸ τῆς ὥρας αἰσθητικῆς ἡλικίας...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΑΝΘΟΥΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΤ. Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΙΗ
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'. (Συνέχεια)

— Ἐρεῖς ὅμως, Ἀνθούλα, πὼς εἶσαι πολὺ ὁμορφὴ, ἀφοῦ ὅλα τὰ παλικάρια σοῦ τὸ λένε; Αὐτὸ σ'ἀρέσει, Ἀνθούλα;

— Ὅχι, καθόλου. Ἐμένα δὲν μ'ἀρέσουν οἱ κολακείες, οὕτε εἰ διασκεδάσεις. Ὁ χορὸς μόνον μ'ἀρέσει· μὰ πάλι ὅταν χορεύω μαζί σου.

— Νά, τώρα μοῦ πέρασε ἡ λύπη. Τὰ λόγια σου μὲ ἡσύχασαν. Σ' εὐχαριστῶ, Ἀνθούλα!

Ὁ Γιάννης συνόδεψε τὸν Φραντὴ καὶ τὴν Ἀνθούλα ὥς τὸ σπιτάκι τους κι' ἔφυγε γιὰ τὸ δικό του, ἀποχαιρετώντας τοὺς φίλους τοῦ φαιδρά.

Τὴν ἄλλη Κυριακὴ, ὁ νέος Δεμάρας βρισκόταν πάλι στοῦ δασοφύλακα, ὅταν ἐν' ἀμάξῃ στάθηκε μπροστὰ στὸ σπιτάκι καὶ κατέβηκε ἀπ' αὐτὸ ὁ Δημήτρης, ντυμένος μὲ κομψότητα καὶ χάρη. Ὁ κύρ Φραντὴς τὸν ὑποδέχθηκε φιλικότατα, τὸν ἔμπασε στὴ σάλα κι' ἀρχισαν νὰ μιλοῦν.

— Κύρ-Φραντὴ, τοῦ εἶπε ὁ νέος, μὴν ἔχεις χόρτο γιὰ πούλημα; Γιατὶ

τὸ δικό μας δὲν μᾶς φτάνει φέτος... — Ὅα κοιτάξω νὰ σοῦ βρῶ, κύρ-Δημήτρη μου.

Ἐπειτα μίλησαν γιὰ κυνήγι, γιὰ δόση καὶ γιὰ λαθροκυνηγούς. Ὁ νέος προσπαθοῦσε μὲ κάθε τρόπο νὰ φανῇ ἀρεστὸς στὸν δασοφύλακα καὶ τοῦ ἔλεγε ὅτι ἐνόμιζε πὼς μπορούσε νὰ τὸν εὐχαριστῇ. Ἀλλὰ ὅσο φιλοφρονέστερος καὶ διαχυτικότερος ὁ Δημήτρης, τόσο σκυθρωπότερος γινόταν ὁ Γιάννης. Δὲν ἄνοιγε τὸ στόμα τοῦ νὰ πῇ λέξη, αὐτὸς πού ἄλλη φορὰ ἦταν τόσο καλὸς κι' ὁμιλητικός.

— Μὰ τί ἔχεις ἐσύ; τοῦ εἶπε ἐπιτέλους ὁ κύρ Φραντὴς. Δὲν εἶσαι σὰν καθεμέρα.

— Γι' αὐτὸ καλύτερα νὰ πηγαίνω, ἀποκρίθηκε ὁ Γιάννης.

— Τὴ λές ἐκεῖ! Ὅχι, ὅχι, θὰ μείνῃς, νὰ φᾶς μαζί μας καὶ μὲ τὸν κύρ-Δημήτρη.

— Ἀδύνατο, κύρ-Φραντὴ. Δὲν μπορῶ. Ἐχω δουλειά.

Κι' ὁ Γιάννης ἔφυγε.

Αὐτὸ τῆς Ἀνθούλας τῆς κακοφάνηκε. Ὁ φίλος τῆς ἔκαμε ἀσχημα νὰ φύγῃ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο. Ὅσο ἐξέταζε τὸν ἑαυτὸ τῆς, δὲν ἔβρισκε νὰ τὸν δυσαρέστησε σὲ τίποτα. Γιατὶ λοιπόν;

Ὡστόσο ὁ Δημήτρης ἔμεινε στὸ γεῦμα καὶ διηγῆθηκε πολλὰ νύστιμα πράγματα, γιὰτ' εἶχε κάμει ἀρκετὰ ταξίδια κι' ἤξερε κάπως τὸν κόσμο. Ἀν δὲν εἶχε φύγει ὁ Γιάννης, ἡ Ἀνθούλα δὲν θὰ στενοχωριόταν καθόλου. Θὰ διασκέδαζε κι' αὐτὴ σὰν τὸν κύρ-Φραντὴ, πού τόσο εὐχαριστήθηκε ἀπὸ τὴ συντροφιά τοῦ Δημήτρη, ὥστε τοῦ εἶπε νὰ ξαναπᾶ.

Ὁ νέος δέχτηκε πρόθυμα τὴν πρόσκληση καὶ ξαναπῆγε. Ἀπὸ τότε συχνὰ ἔβρισκε ἀφορμὲς νὰ πηγαίνῃ. Εἶχε καὶ

δοσοληφίες μὲ τὸ Φραντὴ, γιὰτ' ὁ αὐτὸν ἡ κυρία Λάντη εἶχε ἀναθέσει τὴν πώληση τῶν ξύλων, τοῦ χόρτου, κι' ἄλλων προϊόντων τοῦ μεγάλου τῆς χτήματος.

Ἡ κυρὰ-Ρήνη, ἡ μητέρα τοῦ Δημήτρη, πού μετὰ τὸ θάνατο τοῦ ἀντρός τῆς, αὐτὴ διεύθυνε τὴν ἐργασία τοῦ, πῆγε μιὰ μέρα στὸ δασοφύλακα γιὰ νὰγοράσῃ πολλὰ κοιλὰ στάρια καὶ κριθάρια· ἀλλὰ περισσότερο πρόσεχε στὴν Ἀνθούλα παρὰ στὴ συμφωνία, κοίταξε μὲ συμπάθεια τὴν χαριτωμένη κόρη καὶ τὴν ἐπαινοῦσε πολὺ.

— Καλότυχος πατέρας εἶσαι, κύρ-Φραντὴ, ἔλεγε Ἐγὼ θὰ καμάρωνα πολὺ ἂν εἶχα μιὰ τόσο ὁμορφὴ κόρη!

— Μὰ κι' ὁ γίός σου εἶναι ὁμορφονιός, ἀπαντοῦσε ὁ δασοφύλακας.

— Ναί, δὲν εἶναι ἀσχημος κι' ὁ Δημήτρης μου... Εἶναι καὶ καλός, γνωστικός καὶ γερός. Τὸν ἔχω καὶ μονάκριβο. Δικό του εἶναι ὅλο μου τὸ βίος. Γι' αὐτό, ἅμα ἔρθῃ ἡ ὥρα νὰ τὸν παντρέψω, δὲ θὰ δυσκολευθῶ νὰ τοῦ βρῶ καλὴ νύφη. Μόνο πού θέλει, λείει, νὰ τὴ διαλέξῃ μόνος του, νὰ τὴν ἀγαπήσῃ κι' ἐπειτα νὰ τὴν πάρῃ.

Οἱ σχέσεις αὐτὲς βάσταξαν περισσότερο ἀπὸ ἕνα μῆνα. Ὁ δασοφύλακας κι' ἡ κόρη τοῦ πῆγαίναν κι' αὐτοὶ κάπου-κάπου στὸ χτήμα τῆς κυρὰς Εἰρήνης. Ἡ Ἀνθούλα προσπαθοῦσε πάντα νὰ βρῇ μιὰ πρόφασιν γιὰ νὰ μὴ κάθονται καὶ στὸ τραπέζι. Ὁ Φραντὴς ὅμως δὲν τὴν ἄκουγε.

— Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι μ'ἀρέσουν, τῆς ἔλεγε, εἶναι καλοί. Γιατὶ ἐσύ θέλεις νὰ μοῦ στερῇς τὴν συντροφιά τους;

Κι' ἡ Ἀνθούλα, ἂν καὶ μὲ λύπη τῆς, ὑποχωροῦσε.

— Καλά, ἀφοῦ τὸ θέλῃς, ἄς μείνουμε καὶ στὸ τραπέζι.

Δυόταν προπάντων πού ὁ Γιάννης εἶχε ἀλλάξει πολὺ. Τώρα μάλιστα δὲν πῆγαίναν καὶ νὰ τὴ βλέπῃ. Ποιὰ ἦταν ἄραγε ἡ αἰτία αὐτῆς τῆς ἀλλαγῆς; Μιὰ μέρα τὸν ἀπάντησε στὸ δρόμο καὶ τὸν ρώτησε· μὰ ὁ Γιάννης τὴν κοίταξε ἀσχημα καὶ τῆς ἀποκρίθηκε ξερά:

— Ἀφῆσέ με, ἦσυχο, Ἀνθούλα! Δὲν πηγαίνουμε πιά τὸν ἴδιο δρόμο. Ἀμποτε ὁ δικός σου νὰ σὲ βγάλῃ σὲ καλὸ.

Τοῦ παραπονέθηκε, τὸν ξαναρώτησε τί ἔχει μαζί τῆς, τί κακὸ τοῦ ἔκανε, καὶ τοῦ θύμνησε τὰ περασμένα χρόνια, τὰ μικράτα τους...

— Μὴ μοῦ τὰ θυμίζῃς αὐτά, Ἀνθούλα! τῆς εἶπε χωρὶς νὰλλάξῃ ὄρος. Πῆγαίναν καλύτερα στὴν κυρὰ-Εἰρήνη. Ἐκεῖ σὲ περιμένουν...

Καὶ πρὶν προφτάσῃ ἡ Ἀνθούλα νὰ τὸν κρατήσῃ, τὴν ἄφισε κι' ἔφυγε, χωρὶς καὶ νὰ γυρίσῃ πίσω τοῦ νὰ τὴν ἰδῇ... Ὁ φίλος τῆς!.. Μὰ μπορούσε πιά νὰ τὸν λέῃ ἔτσι; Ἦταν πιά φίλος τῆς ὁ Γιάννης, αὐτὸς πού τῆς φερνόταν καὶ τῆς μιλοῦσε σὰν ἐχθρός;

Μὰ τί εἶχε πάθει; τί τοῦ εἶχε κάνει;.. Τὴν ἀπόφευγε τώρα μὲ ὅση ἐπιμονὴ ἄλλη φορὰ ἔτρεχε νὰ τὴν βρῇ. Κι' ἐπειδὴ σπινραζόταν ἡ καρδιά τῆς νὰ τὸν βλέπῃ ψυχρὸ μαζί τῆς, σὰν ξένο, δὲν τολμοῦσε πιά νὰ πάῃ στὴ βίλλα τοῦ Δεμάρου.

(Ἀκολουθεῖ)

ΡΗΤΑ

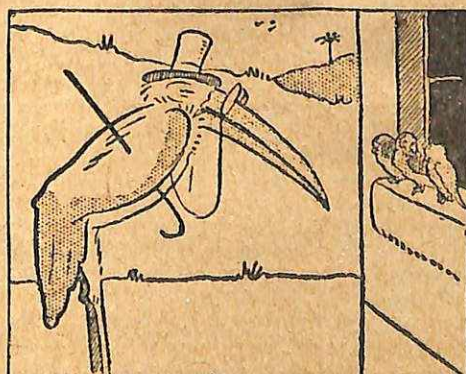
33

Ἄν, ἀπὸ σκέψῃ σου κακὴ,
Υπόθεσι, δουλειά σου χάσῃς
Καὶ ζημιωθῇς ἀπὸ παρὰ,

Μέσα στῆς Πείρας τὸ σακί,
Γνώση καλὴ θάποθηκιάς,
Ῥωφίμην γι' ἄλλη φορὰ.

CHER

ΒΟΗΘΗΤΕ ΑΛΛΗΛΟΥΣ



«Τὰ καϊμένα τὰ πουλάκια, — συλλογίζεται ὁ καλὸς Πελεκάνος. — κρίμα κι' ἄδικο εἶναι νὰ μὴν ἔχουν μιὰ σκαλωσιά, γιὰ νὰ χοροπηδοῦν ἢ νὰ κουρνιάζουν... Ἐγὼ τὰ λυπᾶμαι. Κι' εἶναι τί χαριτωμένα!... Μὰ γιὰ σιάσου!



Μ' αὐτὰ ἐδῶ τὰ ξυλαράκια καὶ μ' αὐτὸ τὸ σπάγγο, ἐγὼ θὰ μπορούσα νὰ τοὺς κάμω μιὰ. Ἐχω καὶ τὰ ποδάκια μου γιὰ ξύλα. Μὰ! σ' αὐτὸ τὸν κόσμο πρέπει νὰ βοηθῇ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον... Καὶ νά! Ὁ καλὸς Πελεκάνος πρίονισε



τὰ ξυλαράκια ἐκεῖνα, τὰ ἔδεσε στὰ μακρὰ του πόδια καὶ τώρα τὰ σπυρνωτάκια ἔχουν μιὰ πολὺ καλὴ σκαλωσιά, γιὰ νὰ χοροπηδοῦν ἢ νὰ κουρνιάζουν. Σ' αὐτὸν τὸν κόσμο, ὁ ἕνας βοηθεῖ τὸν ἄλλον... ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΚΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΑΓΑΠΗ ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΑΠΛΑΣΙ

Αρεθ. Έγκρ. 31

Ευπνώ πρωί την Κυριακή
Κι' εὐθὺς βγαίνουν στο δρόμο
Κι' ὅλο κοιτάζω δὴ κ' ἐκεῖ
Νό ἰδὼ τὸν ταχυδρόμο.

Νά τοις! «Διάπλασι» κρατεῖ...
Τρέχω, τοῦ τὴν ἀπλάζω
Καὶ τὴν ἀνοίγω σὴ στιγμή
Κι' ἀρχίζω νὰ διαβάζω.

Ἔτοι περὶ ἡ Κυριακή
Με τὴ «Διάπλασι» μου
Χαρούμενη καὶ ποθητή,
Εὐφραίνει τὴν ψυχὴ μου.

Μ' ἂν δὲν τὴ λάβω, ἀνιαρή
Μου φαίνεται ἡ μέρα
Καὶ περιμένω πὼς καὶ τὴ
Ὡς σου νάρθῃ ἡ Δευτέρα.
Ὁ Ἔνας

»

ΤΟ ΓΕΦΥΡΙ ΤΟΥΣ

Αρεθ. Έγκρ. 25

Τὸ καθάριο νερὸ τοῦ ποταμοῦ
ἔτρεχε κελαρύζοντας, τὰ πλατάνια
κι' οἱ καρυδιές περήφανα στεκό-
ντουσαν, ρίχνοντας πυκνὴ σκιά,
κι' οἱ βάτοι ξαπλώνονταν στὶς
ὄχθες του.

Τὰ παιδιὰ φωνάζοντας, με φτυά-
ρια καὶ ξινάρια, κατέβην στὸ
ποτάμι, ἐβγαζαν τὰ παπούτσι,
βουτούσαν στὸ νερὸ, βρόχονταν,
στεγνώναν, γελούσαν, ἔδιναν δια-
τάγες... καὶ πάντα ὅλα μαζί, καὶ
σάν νάκαναν. Ἐκάναν ἕνα γεφύρι...
Καθένα, κατὰ τὶς δυνάμεις του,
ἔφεραν πέτρες, μεγάλες, μικρές,
χαλίκια, ἄλλο ἕκανε πηλό, κι' ἄλλο
ταχυτοποιεῖ τις πέτρες.

Αὐτὸ ἦταν τὸ πρωῒνο τους παι-
χνίδι, - κι' ὁ καλοκαιρινὸς τους
προορισμός.

Τὸ γεφύρι, μ' ὅλες τὶς προσπά-
θειές τους, πολὺ ἀργὰ προχωροῦσε.
μὰ ἐκεῖνα, πάντα μπροστὰ κοιτοῦ-
σαν, ὁσὸντο μιά μέρα τέλειωσε.
κι' ὅλα σταμάτησαν γιὰ νὰ δοῦν
τὸ ἔργο τους.

Ἦταν τέλειο. Τρέχοντας, τὸ
περνούσαν ἀκόμα καὶ τὰ πιδ μικρά.

Τὸ καιρὸ ἔτρεχαν ὅλα με χαρὰ,
κι' ἕνα κλάμα με ἄσπρο πανί
— ἡ σημαία τους — στήθηκε στὸ
μέσο.

Οἱ μέρες περνούσαν, τὸ καλο-
καίρι ἔφυγε καὶ τὰ παιδιὰ γύρι-
σαν στὰ σπιτία τους.

Καὶ σάν, ξεστά-ξεστά, τὸ βράδυ
στὸ κρεββάτι τους, ἀκούγαν τὴ
βροχή ἔξω, σκεφτόντουσαν τὸ γε-
φύρι τους, τὴ σημαία τους, τὰ
ἴσχυα νερὰ τοῦ ποταμοῦ... Τὶ
ὅμοιον ἦταν ὅταν ξαναγύριζαν
καὶ τὰ ξανόβρισκαν ὅλ' αὐτά...

Ὁ χειμὼνας πέρασε, πέρασε
κι' ἡ ἀνοιξὴ με τὰ λουλούδια της,
τὰ στολεῖα ἔκλεισαν, τὰ παιδιὰ
ξαναγύρισαν στήν ἐξοχή.

Ἡ πρώτη τους δουλειὰ ἦταν
νὰ τρέξουν στὸ ποτάμι. Τὰ πλα-
τάνια τοὺς χαμογέλασαν, οἱ κα-
ρυδιές τὰ καλωσόρισαν, τὸ νερὸ
τοὺς τραγοῦδησε μὰ τὸ γεφύρι
τοὺς δὲν ἦταν πιά ἐκεῖ — τὸ πα-

ράσουρε τὸ ρεῦμα τὸν χειμῶνα. —
Ζητούσαν ἴχνη του, βόηκαν μιά
μεγάλη πέτρα, ποὺ ἦταν ἡ βάση
τοῦ γεφυρίου τους, καὶ γύρω της
ξανόρχισαν νὰ χτίσουν, γιὰ νὰ
κάμουν γεφύρι πὺν γερὸ... ποὺ
τὸν χειμῶνα τὸν νικήσῃ...
Κυπριώτικο Δουλούδι

»

ΣΤΗ ΣΥΡΑ ΜΟΥ

Αρεθ. Έγκρ. 29/

Σύρα! Ὁ οἶμα γλυκό. Τὶ γλυ-
κὰ ἀντηχεῖ στήν ψυχὴ μου! Στὰ
τρισβάνη τῆς ψυχῆς μου τ' ὄνομά
Σου φτάνει. Ἄν λάτρεψα μέρος
ποτέ μου, Σὺ εἶσαι, Σύρα! Μιὰν
ἀνατριχίλα, ἕναν πόθο κρυφὸ
νοιώθω στ' ὄνομά Σου. Σύρα λέγω
με τὸ νοῦ μου, κλείνω τὰ μάτια
καὶ συλλογιέμαι, συλλογιέμαι ἀτέ-
λειωτα. Στὴ θυμωσὶ Σου νοιώθω
μιά ἡδονὴ κι' ἕναν πόθο ἀπεριό-
ριστο...

Σύρα, γλυκειά μου Σύρα, χρυσὸ
νησί με τὰ ὀλογάλανα νερά ποὺ
Σὲ τριγυρίζουν, μέσ' στὸ γλυκὸ
τὸ ἀπάλει Σου κλίμα, πλάθειες ψυ-
χὲς εὐγενικὲς ποὺ δὲν ἔχουν τίς
κακιές τοῦ ἄλλου κόσμου. Κάτι
τὸ θεϊκὸ νοιώθω γιὰ Σένα, Σύρα.
Σὲ λατρεύω. Δὲ Σὲ γνώρισκα
πολύ, μὰ μέσ' στήν καρδιά μου
σὰ θεὰ Σὲ λατρεύω. Ἀληθινὰ
θεὰ Σὲ νομίζω. Μιά θεὰ γλυκειά,
εὐγενική, ἐπιβλητική, με χαρα-
κτήρα δυνατό ποὺ μόνο γιὰ πρό-
στιχες ψυχὲς εἶναι ἀδιάφορη καὶ
νοιώθει καταφρόνια... Ὡ! νοιώ-
θω περηφάνεια ποὺ μέσ' στήν
ἀγκαλιά Σου βρέθηκε, ποὺ μέσ'
στὸν ὀλόφωτό Σου οὐρανὸ πρω-
τότα τὴ ζωὴ, Σύρα, γλυκειά μου,
εὐγενική θεά, ποὺ μέσα στὰ ὀλο-
γάλανα τοῦ Αἰγαίου νερά βασι-
λεύεις, αἰώνια θὰ Σὲ λατρεύω!

Δώρα

ΛΕΟΝ ΤΟΛΣΤΟΙ
Ο ΜΟΤΖΙΚΟΣ ΚΑΙ Τ' ΑΓΓΟΤΡΙΑ

Αρεθ. Έγκρ. 26

Περνούσας μιά φορά ἕνας Μου-
ζίκος* ἀπὸ τὸ περβόλι κάποιου
Μαγισσέρου,** σκέφθηκε νάμπη
μέσα καὶ νὰ κλέψῃ ἀγγούρια.

Ἄν — σκέφθηκε — πουλήσω
τ' ἀγγούρια, θὰ μπορέσω νὰ γρά-
σω μιά κόττι. Αὐτὴ θὰ μοῦ δώσῃ
αὐγὰ κι' ἐγὼ θὰ τῆς τὰ βάλω
νὰ κλωστήσω. Μὰ κόττι καὶ καμ-
μιά δωδεκαριά κοττόπουλα, ἅμα
πουληθῶν, μοῦ δίνουν τὰ λεφτά
γιὰ μιά γουρουνίσια — με τὸ συμ-
πάθειο — ἡ ὁποία θὰ μοῦ γεν-
νήσῃ — με τὸ συμπάθειο — γου-
ρουνάκια. Πουλώντας αὐτὰ, ἀγο-
ράζω μιά φοράδα.

Καὶ ξαναπουλώντας τὴν φοράδα
με τὸ πουλάρει της, μπορῶ ν' ἀπο-
κτήσω μιά ἱστία.*** Στὸ περ-
βόλι θὰ καλλιεργῶ ἀγγούρια.

Ἀλλὰ γὰρ δὲ θάμια κούτσος, σὴν
αὐτὸ τὸ μαρσιόσέρο. Ὅταν κατα-
λάβω κλέφτη, θὰ ἀρχίζω νὰ φο-

νάω — καὶ ὁ μουζίκος ἐφώναξε —
— Ἔ! Βρὲ Χωροφύλακες!
Ἀνοίχτε τὰ μάτια σας!
Οἱ χωροφύλακες ἔτρεξαν στὸ
μέρος ποὺ ἀκούγονταν οἱ φωνὲς
καὶ ἔπιασαν τὸν ἀνόητο μουζικό
ἐπ' αὐτοφάτῳ νὰ κλέβῃ ἀγγούρια.
Ὁ Μύθος δηλοῖ κ. τ. λ.
(Ἀπὸ Γαλλικὴ μετάφραση)

* Ἀγέροχος * Ἀρκάς

»

ΜΙΑ ΦΑΙΔΡΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Αρεθ. Έγκρ. 20.

Ἐνας Γερμανὸς ἐταξίδευε γιὰ
πρῶτη φορά στὸ Παρίσι. Μόλις
ἐφθασε, ἐτηλεγράφησε στὴ γυναί-
κα του καὶ στὸ τέλος ἔβαλε καὶ
τὴ νέα διεύθυνσή του. Τὸ βράδυ
πῆγε στὸ θέατρο. Ἀλλὰ στὸ γυρι-
σμὸ, σιάνηκε ἀδύνατο νὰ θυμηθῇ
τὸ δρόμο, τὸν ἀριθμὸ ἢ τοῦλάχισ-
τον τὸ ὄνομα τοῦ ξενοδοχείου του.

Καθὼς σκεπτότανε τὶ νὰ κίμῃ,
ἄεσφρα μιά ἰδέα τοῦ κατέβηκε.
Ὅλος χαρὰ, τρέχει στὸ πλησιέ-
στερο τηλεγραφεῖο καὶ τηλεγρα-
φεῖ στὴ γυναίκα του, τὴ νομίζει...
νὰ τοῦ στείλῃ τὴ διεύθυνσή του
στὸ Παρίσι!

Φαντάζεσθε τὴν ἐκπλήξη τῆς
γυναίκας τοῦ Γερμανοῦ, ὅταν
ἔλαβε αὐτὸ τὸ παράδοξο τηλε-
γράφημα.
(Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ)
Εὐκλείδης

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στὸ σχολεῖο.
— Ποιοὶ ὄρεσι εἶναι ἐπικίνδυ-
νοι, Γιάνγκ;
— Ὅσοι ἔχουν ἰόν.
— Κι' ἀκύνδυνοι, Νίκο;
— Ὅσοι ἔχουν θυγάτερα.
Γλυκὸ Χαμόγελο

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στὸ σχολεῖο.
— Ποιοὶ ὄρεσι εἶναι ἐπικίνδυ-
νοι, Γιάνγκ;
— Ὅσοι ἔχουν ἰόν.
— Κι' ἀκύνδυνοι, Νίκο;
— Ὅσοι ἔχουν θυγάτερα.
Γλυκὸ Χαμόγελο

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

218^{ος} ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ
ΔΙΑ ΤΗΝ Α' ΕΞΑΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1925.

Ὅσοι θέλουν νὰ λάβουν μέρος
σ' αὐτὸ τὸν Διαγωνισμό, πρέπει
νὰ διαβάσουν μετ' ἀποσοχὴν τὸ *Ε'*.
Κεφάλαιον τοῦ «Ὁδηγοῦ τῶν
Συνδρομητῶν» (ἀπὸ § 1 καὶ
καθεξῆς) στὰ φύλλα 15 καὶ 16.)
ὅπου θὰ ἰδοῦν ὅλους τοὺς ὁρους.
Σ' αὐτοὺς δὲν ἔχω νὰ προσθέσω,
παρὰ ὅτι δέχομαι Συλλογὰς ἀπὸ
σήμερα ὡς τὶς 30 Νοεμβρίου.

Ὅσοι ἔχουν ἐτοιμὰς, ἄς τις
ἀντιγράψω καὶ ἄς μοῦ τις στεί-
λουν ἀμέσως. Γιατὶ ἀπὸ τῆς Συλ-
λογῆς ποὺ θὰ λάβω γι' αὐτὸ τὸν
Διαγωνισμό, θὰ ὀρχίσω νὰ δημο-
σιεύω τίς καλύτερας Ἀσκήσεις ἀπὸ
τὸ πρῶτο φύλλον τοῦ νέου μας
χρόνου (6 Δεκεμβρίου). Ἡ δη-
μοσίευσίς των θὰ ἐξακολουθήσῃ
ὡς τὸ τέλος τῆς Δ' Ἑξαμηνίας
(31 Μαΐου) καὶ σ' αὐτὸ τὸ διάστη-
μα ἄλλες Ἀσκήσεις δὲν θὰ εἶναι
δεκταί. Οἱ νέοι μου φίλοι, ποὺ
δὲν ἤξεραν τοὺς κανονισμοὺς καὶ
μοῦ ἐστελναν ἀδίκως Ἀσκήσεις,
ἄς ἰδοῦν ὅτι μόνο τώρα μποροῦν
νὰ στείλουν μιά Συλλογὴ, συμφω-
να με τοὺς ὁρους τοῦ Διαγωνι-
σμοῦ. Κι' ὡς τὶς 30 Νοεμβρίου
ποὺ πρέπει νὰ τὴ λάβω, ἔχουν
καρὸ ἕνα μῆνα νὰ ἐργασθῶν

καὶ νὰ καταρτίσουν μιά Συλλογὴ
ὅπως πρέπει.

Θυμίζω ὅτι ἡ Συλλογὴ πρέπει
νὰ εἶναι γραμμένη σὲ μεγάλο τε-
τραδίο* καὶ ἐπιμένω σ' αὐτὸ τὸν
δρόμο, γιατί δὲν ἔχετε πόσο με
δυσκολεύουν Συλλογὰς γραμμένες
στενόχωρος, σὲ μικρὰ τετραδιάκια,
ἢ σὲ φύλλα χαρτοῦ ἀρροφῆ, χω-
ρὶς ξώφυλλο κτλ. Γι' αὐτὸ στὸ
ἔξω αὐτὲς δὲν θὰ τις λαβαῖν
καθόλου ὅπ' ὅναι, θὰ τις ἀπο-
κλείω, καὶ νὰ τὸ ξέρετε. Τὸ τε-
τραδίο τῶν Ἀσκήσεων τὸ θέλω σὲ
μεγάλον σχῆμα, — νὰ, ὅσο εἶναι
ἀπάνω-κάτω τὸ φύλλον μας, —
οραμμένο, με ξώφυλλο, καθαρο-
γραμμένο, τακτικόν. Κι' ἀπὲξω νὰ
γράφῃ: «Συλλογὴ Πνευματικῶν
Ἀσκήσεων τοῦ τάδε (ὀνομα, ψευ-
δώνυμο, ἡλικία) διὰ τὸν 218ον
Διαγωνισμόν.»

Ἐμπρὸς λοιπόν! Κι' αὐτὴ τὴ
φορά περιμένω πολλὰς καὶ ὠραίας
Συλλογὰς.
Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΦΥΛΛΟ, ἐπισημὰς
πιά, θὰ προκηρυχθῇ ὁ Ἐρανος γιὰ
τὸ Μνημεῖο τοῦ Πολέμου. Ἀς τὸ
ποῦμε ἔτσι, γιατί «μνημεῖο» εἶναι
κι' ἕνας ἀνδριάντας, «μνημεῖο» εἶναι
καὶ μιά ἀπλὴ ἀνάμνησις τῆς στή-
λης. Καὶ μεῖς θὰ κἀνουμε ὅτι γίνεται
μὲ τὸ χρηματικὸ ποσὸ ποὺ θὰ μα-
ζεύουμε. Ἀφοῦ ὅμως ἄρχισαν ἀπὸ
τώρα οἱ εἰσφορές, — κι' ἐκτὸς ἐκεί-
νων ποὺ σὰς ἀνήγγειλ' α, ἔλαβα ἀκό-
μη 50 δραχμὰς ἀπὸ τὸν κ. Σ. Ι.
Μακρυμύχλας, τὸ παλιὸ μας Κλέ-
φτικο Βόλι, — ἐγὼ ἔχω τὴν ἐλπίδα,
καὶ σκεδὸν τὴ βεβαιότητα, πὼς θὰ
μετ' ἐνθουσμὸν ἀνέκτα γιὰ νὰ γίνῃ μιά
ὥρατα προτερὴ, ἐπ' αὐτὸν σὲ μιά ὥρατα
ἐνεπίγραφη στήλῃ με τὰ σχετικὰ
συμβολικά στοιχεία, με σκαλάνια
καὶ με καγγελάκια ὀλόγυρα, δηλαδὴ
ἐν' ἀρετὰ εὐπρόσποιο «μνημεῖο»
ποὺ νὰ τὸ βλέπουν με περηφάνεια
τὰ Διαπλάσσοι καὶ ποὺ τὸ ἐκχα-
ν. Βλέπετε σήμερα καὶ τὴν π-ο-κ-ή-
ρυξιν τοῦ νέου Διαγωνισμοῦ πρὸς
σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

Ἐπιστῶ σ' αὐτὴ τὴν προσοχὴ τῶν
νέων συνδρομητῶν. Τώρα μόνο, —
δηλαδὴ ἀπὸ σήμερα ὡς τὴν 30
Νοεμβρίου, — μποροῦν νὰ μοῦ στεί-
λουν μιά Συλλογὴ Ἀσκήσεων χωρὶς
νὰ πᾶν ὁ κόπος τοὺς ἀμείνων, ὅπως
πῆγαν ὅταν, μὴ ἔχοντας τοὺς
κανονισμοὺς, μοῦ ἐστελναν καθε-
στὸς καὶ ἢ ἤθελαν νὰ τοὺς δημοσιεύω
— καὶ σὲ ἐπόμενον φύλλον μάλιστα,
— Ἀσκήσεις τους...

Ἐνα πλῆθος φίλοι μου εἶχαν τὴν
καλοσύνη νὰ μοῦ στείλουν μετὰ τὴν
αἰσθητὴν τὸ συμπλήρωμα τῆς συν-
δρομῆς τὸν γιὰ τὸ 1924. Ἀκόμη
μὰ πορὰ τοὺς εὐχαριστῶ θερμότερα
ὅλους αὐτοὺς ποὺ ἐπληρώσαν ἔτσι
χωρὶς ὑποχρέωσιν καὶ μοῦ ἔδωσαν ἕνα
δαῖμα τῆς μεγάλης των ἀγάπης.

Ἀς ἐλπίσω τώρα ὅτι θὰ τοὺς μνη-
θεύω καὶ ἄλλοι, γιὰ νὰ κἀνουμε κατὰ
τὸν ἀπὸ τὸν 1924. Ἀκόμη
μὰ πορὰ τοὺς εὐχαριστῶ θερμότερα
ὅλους αὐτοὺς ποὺ ἐπληρώσαν ἔτσι
χωρὶς ὑποχρέωσιν καὶ μοῦ ἔδωσαν ἕνα
δαῖμα τῆς μεγάλης των ἀγάπης.

Ἀς ἐλπίσω τώρα ὅτι θὰ τοὺς μνη-
θεύω καὶ ἄλλοι, γιὰ νὰ κἀνουμε κατὰ
τὸν ἀπὸ τὸν 1924. Ἀκόμη
μὰ πορὰ τοὺς εὐχαριστῶ θερμότερα
ὅλους αὐτοὺς ποὺ ἐπληρώσαν ἔτσι
χωρὶς ὑποχρέωσιν καὶ μοῦ ἔδωσαν ἕνα
δαῖμα τῆς μεγάλης των ἀγάπης.

Ἀς ἐλπίσω τώρα ὅτι θὰ τοὺς μνη-
θεύω καὶ ἄλλοι, γιὰ νὰ κἀνουμε κατὰ
τὸν ἀπὸ τὸν 1924. Ἀκόμη
μὰ πορὰ τοὺς εὐχαριστῶ θερμότερα
ὅλους αὐτοὺς ποὺ ἐπληρώσαν ἔτσι
χωρὶς ὑποχρέωσιν καὶ μοῦ ἔδωσαν ἕνα
δαῖμα τῆς μεγάλης των ἀγάπης.

Ἀς ἐλπίσω τώρα ὅτι θὰ τοὺς μνη-
θεύω καὶ ἄλλοι, γιὰ νὰ κἀνουμε κατὰ
τὸν ἀπὸ τὸν 1924. Ἀκόμη
μὰ πορὰ τοὺς εὐχαριστῶ θερμότερα
ὅλους αὐτοὺς ποὺ ἐπληρώσαν ἔτσι
χωρὶς ὑποχρέωσιν καὶ μοῦ ἔδωσαν ἕνα
δαῖμα τῆς μεγάλης των ἀγάπης.

Ἀς ἐλπίσω τώρα ὅτι θὰ τοὺς μνη-
θεύω καὶ ἄλλοι, γιὰ νὰ κἀνουμε κατὰ
τὸν ἀπὸ τὸν 1924. Ἀκόμη
μὰ πορὰ τοὺς εὐχαριστῶ θερμότερα
ὅλους αὐτοὺς ποὺ ἐπληρώσαν ἔτσι
χωρὶς ὑποχρέωσιν καὶ μοῦ ἔδωσαν ἕνα
δαῖμα τῆς μεγάλης των ἀγάπης.

Ἀς ἐλπίσω τώρα ὅτι θὰ τοὺς μνη-
θεύω καὶ ἄλλοι, γιὰ νὰ κἀνουμε κατὰ
τὸν ἀπὸ τὸν 1924. Ἀκόμη
μὰ πορὰ τοὺς εὐχαριστῶ θερμότερα
ὅλους αὐτοὺς ποὺ ἐπληρώσαν ἔτσι
χωρὶς ὑποχρέωσιν καὶ μοῦ ἔδωσαν ἕνα
δαῖμα τῆς μεγάλης των ἀγάπης.

Ἀς ἐλπίσω τώρα ὅτι θὰ τοὺς μνη-
θεύω καὶ ἄλλοι, γιὰ νὰ κἀνουμε κατὰ
τὸν ἀπὸ τὸν 1924. Ἀκόμη
μὰ πορὰ τοὺς εὐχαριστῶ θερμότερα
ὅλους αὐτοὺς ποὺ ἐπληρώσαν ἔτσι
χωρὶς ὑποχρέωσιν καὶ μοῦ ἔδωσαν ἕνα
δαῖμα τῆς μεγάλης των ἀγάπης.

Ἀς ἐλπίσω τώρα ὅτι θὰ τοὺς μνη-
θεύω καὶ ἄλλοι, γιὰ νὰ κἀνουμε κατὰ
τὸν ἀπὸ τὸν 1924. Ἀκόμη
μὰ πορὰ τοὺς εὐχαριστῶ θερμότερα
ὅλους αὐτοὺς ποὺ ἐπληρώσαν ἔτσι
χωρὶς ὑποχρέωσιν καὶ μοῦ ἔδωσαν ἕνα
δαῖμα τῆς μεγάλης των ἀγάπης.

Ἀς ἐλπίσω τώρα ὅτι θὰ τοὺς μνη-
θεύω καὶ ἄλλοι, γιὰ νὰ κἀνουμε κατὰ
τὸν ἀπὸ τὸν 1924. Ἀκόμη
μὰ πορὰ τοὺς εὐχαριστῶ θερμότερα
ὅλους αὐτοὺς ποὺ ἐπληρώσαν ἔτσι
χωρὶς ὑποχρέωσιν καὶ μοῦ ἔδωσαν ἕνα
δαῖμα τῆς μεγάλης των ἀγάπης.

Ἀς ἐλπίσω τώρα ὅτι θὰ τοὺς μνη-
θεύω καὶ ἄλλοι, γιὰ νὰ κἀνουμε κατὰ
τὸν ἀπὸ τὸν 1924. Ἀκόμη
μὰ πορὰ τοὺς εὐχαριστῶ θερμότερα
ὅλους αὐτοὺς ποὺ ἐπληρώσαν ἔτσι
χωρὶς ὑποχρέωσιν καὶ μοῦ ἔδωσαν ἕνα
δαῖμα τῆς μεγάλης των ἀγάπης.

Ἀς ἐλπίσω τώρα ὅτι θὰ τοὺς μνη-
θεύω καὶ ἄλλοι, γιὰ νὰ κἀνουμε κατὰ
τὸν ἀπὸ τὸν 1924. Ἀκόμη
μὰ πορὰ τοὺς εὐχαριστῶ θερμότερα
ὅλους αὐτοὺς ποὺ ἐπληρώσαν ἔτσι
χωρὶς ὑποχρέωσιν καὶ μοῦ ἔδωσαν ἕνα
δαῖμα τῆς μεγάλης των ἀγάπης.

Ἀς ἐλπίσω τώρα ὅτι θὰ τοὺς μνη-
θεύω καὶ ἄλλοι, γιὰ νὰ κἀνουμε κατὰ
τὸν ἀπὸ τὸν 1924. Ἀκόμη
μὰ πορὰ τοὺς εὐχαριστῶ θερμότερα
ὅλους αὐτοὺς ποὺ ἐπληρώσαν ἔτσι
χωρὶς ὑποχρέωσιν καὶ μοῦ ἔδωσαν ἕνα
δαῖμα τῆς μεγάλης των ἀγάπης.

Ἀς ἐλπίσω τώρα ὅτι θὰ τοὺς μνη-
θεύω καὶ ἄλλοι, γιὰ νὰ κἀνουμε κατὰ
τὸν ἀπὸ τὸν 1924. Ἀκόμη
μὰ πορὰ τοὺς εὐχαριστῶ θερμότερα
ὅλους αὐτοὺς ποὺ ἐπληρώσαν ἔτσι
χωρὶς ὑποχρέωσιν καὶ μοῦ ἔδωσαν ἕνα
δαῖμα τῆς μεγάλης των ἀγάπης.

Ἀς ἐλπίσω τώρα ὅτι θὰ τοὺς μνη-
θεύω καὶ ἄλλοι, γιὰ νὰ κἀνουμε κατὰ
τὸν ἀπὸ τὸν 1924. Ἀκόμη
μὰ πορὰ τοὺς εὐχαριστῶ θερμότερα
ὅλους αὐτοὺς ποὺ ἐπληρώσαν ἔτσι
χωρὶς ὑποχρέωσιν καὶ μοῦ ἔδωσαν ἕνα
δαῖμα τῆς μεγάλης των ἀγάπης.

Ἀς ἐλπίσω τώρα ὅτι θὰ τοὺς μνη-
θεύω καὶ ἄλλοι, γιὰ νὰ κἀνουμε κατὰ
τὸν ἀπὸ τὸν 1924. Ἀκόμη
μὰ πορὰ τοὺς εὐχαριστῶ θερμότερα
ὅλους αὐτοὺς ποὺ ἐπληρώσαν ἔτσι
χωρὶς ὑποχρέωσιν καὶ μοῦ ἔδωσαν ἕνα
δαῖμα τῆς μεγάλης των ἀγάπης.

Ἀς ἐλπίσω τώρα ὅτι θὰ τοὺς μνη-
θεύω καὶ ἄλλοι, γιὰ νὰ κἀνουμε κατὰ
τὸν ἀπὸ τὸν 1924. Ἀκόμη
μὰ πορὰ τοὺς εὐχαριστῶ θερμότερα
ὅλους αὐτοὺς ποὺ ἐπληρώσαν ἔτσι
χωρὶς ὑποχρέωσιν καὶ μοῦ ἔδωσαν ἕνα
δαῖμα τῆς μεγάλης των ἀγάπης.

καὶ τῆς φοβερῆς θύελλας. Δὲν εἶχα
καρμιά ἀμφιβολία πὼς θὰ δεχόσυν
μ' ἐνθουσιασμόν τὴν πρότασιν γιὰ τὸ
μνημεῖο τοῦ Πολέμου. Σὲ συγχώρω
καὶ γιὰ τὸ βραβεῖο σου στὶς Ἀσκή-
σεις. Ἰσως ἔπρεπε νὰ τὸ πάρῃ
πρῶτα ἡ ἀδελφὴ σου. Ἀλλ' αὐτὴ,
ἀπὸ τὴ Μικρὴ, πέρασε φέτος στὴ
Μεσσαία Τάξιν καὶ, φυσικά, βρῆκε
ἀντίπαλους περισσότερους καὶ δύνα-
τότερους. Ἐ, κάποτε θὰ τοὺς φτάσῃ
κι' αὐτοὺς...

Ἀγνὴ, εὐχαριστῶ τὸ μπαμπά
σου γιὰ τὰ καλὰ λόγια καὶ εὐχομαι
στὴ φίλῃ μου περαστική. Ναι,
ἅμα γίνῃ καλὰ, πές της νὰ μοῦ
γράφῃ ἀμέσως. Ἡ Ἀγνούλα ποὺ
εἶδες στὶς Μ. Ἀγγελίες εἶναι ἄλλη
καὶ μὴν ἀνησυχῇ.

Πάνε Χειμαρύνοντες, κι' ἀπὸ τὴ
Χίο ἔλαβα τὴν κάρτα σου κι' ἀπὸ
τὸ Σαρὴ - Σαμπάν τὸ γράμμα σου.
Σ' εὐχαριστῶ πολὺ ποὺ δὲν με ἔ-
χνης, ἀλλὰ πάντα θὺ ἄσαι πὼς τὸ
περιοδικὸ αὐτὸ «οὐδ' ἄναις» τὰ
μύτια καὶ σούδαίς τὸ δρόμο τοῦ
φωτός καὶ τῆς ἀνοιξῆς, ἀπ' τὰ
σκοτάδια τοῦ χειμῶνα ποὺ κοιτό-
συν ἀνέμους. Οἱ παραγγελλίες σου
ἔγιναν. Γράψε μου μετὰ τὴν προ-
σφώνησιν καὶ μεταχειρίζονται ὅλοι:
«ἀγαπητὴ μου Διάπλασις». Αὐτὸ
σὲ βγάδι ἀπὸ κάθε ἀμηχανία.

Τὸ Ἀφ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 217ου Διαγωνισμοῦ
Αἱ λύσεις δεικνύονται μέχρι 25 Δεκεμβρίου.]

692. Δεξιόγραφος

Τὸ πρῶτο μου εἶναι πρόθεσις,
Τὸ δεύτερο δὲ ἢ πλάσις
Καὶ μὲ τὰ δύο εὐχάριστα
Κι' ὥραία θὰ διαβάσῃς.

Λευκὸς Πλάσιος

693. Μεταγραμματισμός

Ἦμουν ἄραξι ἀρχαίων
Στρατιῶν καὶ βασιλέων·
Ἄν μᾶλλον τὸ λαμό,
Κόκκινο θὰ ἰδῇς ὕγρο.

Ἀνιανθίς

694. Ἀναγραμματισμός

Τὴ γενικὴ κάποιον μηνός
Τὴν ἀναγραμματίζεις;
Μπᾶ! γὰ φωνάζει τὴν ἀκούς
Μία γάτα καὶ σαστίζεις.

Φουναράς

695. Αἵνιγμα

Στὸ γέλιο εἶμαι, μὰ ὄχι στὴ χαρά,
Στὸ λείψιμο, μὰ ὄχι στὴν κηδεία.
Ὅπου σχολεῖ, στὰ μέσα θὰ μ' εὐ-
[ρῇς,
Κι' ὅμως δὲν ἔχω θέση στὴν ποι-
[δέα.

Λιάνα

696. Γωγία

+ + + + + — Θεά.
+ + + + + — Πόλις τ. Ἑλλάδος
+ + + + + — Καρπὸς γλυκύς.
+ + + + + — Τῖτάν.
+ + + + + — Χώρα τῆς Μικρᾶς.
+ + + + + — Ὅρος τῆς Κρήτης.
+ + + + + — Κιθαρώδης.

Οἱ σταυροὶ καθέτως χῶρα τῆς
Ἑλλάδος.

Παλιὸ Βιολί

697-698. Δεξιόγραφος

1.— Μία λέξις ἑλληνικὴ, ση-
μαίνουσα κάτι μυθολογικόν, ἔχει
φωνήεν εἰς τὸ μέσον κι' ἑκατέρω-
θεν ἀνά δύο σύμφωνα.

2.— Μία ἄλλη, σημαίνουσα δέν-
δρον, ἔχει δεύτερον ἐν σύμφωνον
κι' ἄλλα τέσσαρα φωνήεντα.

Τροπαιοῦχος Ἑλλάς

699-703. Μαγικὸν Γράμμα

Τὴ ἀνταλλαγὴ ἐνὸς γράμματος
ἐκάστης τῶν κατωθὶ λέξεων δι'
ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ,
νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμ-
ματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

χολή, Χίος, ῥῆμα, δύας, ἀπαξ.

Ἡ Φιλόσοφος

704. Ἀκροστιχίς ἐξ Ἀντιθέτων

Νὰ εὐρεθοῦν ἀντίθετα τῶν κα-
τωθὶ λέξεων τοιαῦτα, ὥστε ταρ-
χικά τῶν γὰ ποτελοῦν ἀρχαῖον βα-
σιλεῖα:

οἰκονομία, μέρος, προσφέρω, πε-
διάς, ἐλάχιστον, ἀσχημος, σῶμα.

Ἰωάννης

704. Φωνηεντόλιπον

* κλς-κρβκς-στ-φρτν-φντ

Ἰωάν. Χρ. Μαργαρίτης

705. Γρῆφος

Ἀπρίλιος θε π' θε α
Α Μάιος θε π' θε α
Ἰούνιος θε π' θε α
Ἰουλιος θε π' θε α

Ἐλευθερος Θεός

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

707. Enlème

De mon palais, d' où je ne
[sors jamais,
J' ordonne sur la terre et sur
[l' onde.

Et la plupart des maux qu,
[on éprouve en ce monde,
L' ont dit que c' est moi qui
[les fais.
Μάγισσα

708. Ριζέ

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Lieu habité; fleuve de Fran-
ce; fleuve de France; oiseau
de basse-cour; plante du jar-
din-potager; animal domesti-
que; petit carton; il n' est
pas pauvre.

Σμύρνη

ΑΥΣΒΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 33

460. Ἀννίος (ἄν, Νῖνος) — 461.
Πῆτα (πῆ, τᾶ.) — 462. Βόας-Βίας.
463. Αἶας (αἶ, ἀς.) Ἀσία, Αἶσα,
Καῖσσορ.

464. Σ Σ Σ Σ Σ Σ Σ Σ Σ Σ
Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο
Ε Η Η Υ Ο Δ Α Κ Ω
Α Ν Ν Ρ Ο Φ Ν Ν Ω
Σ Σ Σ Σ Σ Σ Σ Σ Σ Σ

465. ΒΟΛΤΑΙΡΟΣ (Ὀράτιος, λά-
ρος, Γάρος, Αἶλος, Ἰάβρα, ροῖα,
σός.) — 466. Παναγία — ἁγία = Παν
+ (Δρόσος — σός = δρό + (Νέσσος
— ναι =) σός = ΠΑΝΔΡΟΣΟΣ.

467. ΕΡΑΤΩ (Ἔλκω, Ρίττω).
Ἀγαπῶ, Τιμῶ, Ὠμέγα.) — 468.
Γράφε συνδρομητὰς στὴ Διάπλσι.
— 469. Τὰ καὶ καλὸς γινέσθω
(τᾶ, κᾶ, λᾶ, 470. C G S
κᾶ, λ' ὄς, O E I
γῆν ἐς θο.) H E N R I
471. Un bien- U E G
fait n' est ja- T S O
mais perdu.

ΟΙ ΑΔΙΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

συνδρομητὰ παρακαλοῦνται νὰ
δηλῶνουν ἀμέσως τὴν νέαν των
διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας,
ἀποστέλλοντας καὶ δραχ. 2,50 διὰ
τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας
ἄλλως δὲν εὐχνομένηθα διὰ τὴν
ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων τῶν

Νέος Τιμοκατάλογος

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879-1893)
ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους
ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἐξῆς
ἐξῆ: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος,
19ος, καὶ 20ός. Ἐκαστος τόμος
δρ. 20, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελ-
λόμενος δραχ. 21 διὰ τὸ Ἐσωτε-
ρικὸν καὶ δραχ. 25 διὰ τὸ Ἐξω-
τερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894-1923)
ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τό-
μοι, 30 ἐν ὅλῳ. Ἐκαστος τόμος
ἀρ. 60, καὶ 60 καὶ ραμμένος
δρ. 65. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκά-
στου τόμου προσθετέα εἰς τὰς
ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν
δραχ. 2 ὁ ἀρ. 60 καὶ δρ. 5 ὁ
ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικόν
δρ. 12, — εἴτε ἀρ. 60, εἴτε ρα-
μμένος.

Τὸ πρῶτιστον καθήκον
τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ
εἶναι ἡ ἐγκαιρὸς ἀνανέωσις
τῆς συνδρομῆς του.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ
ἀπλὰ στοιχεῖα δρ. 4, τὸ ἐλάχιστον τί-
μημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 40
λεπτά ἢ λέξεις, μὲ πλάγια δὲ στοιχεῖα
λεπ. 50 καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπ. 70
Ὁ χωριστὸς στίχος δραμὰς 2.
Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΑ' — 1402)

— Β' ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ —

Προκηρῶσσομε διαγωνισμὸν ἀρ. 60
καρτῶν. Συμμετοχὴ μονόδρομος,
προθεσμία διμήνης. Βραβεῖα τέσσερα.
Δοῖς: Μαριονᾶν, Κουντουριώτην 139,
Πειραιᾶ.

ΑΠΟ ΟΛΟΥΣ ΚΑΙ ΟΛΕΣ ΠΕΡΙΜΕΝΩ
ΣΕΡ ΡΑΒΕΓΚΑΡ

(ΚΑ' — 1403)

ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Προκηρῶσσομε μέγαν διαγωνισμὸν Μ.
Μυστικῶν καὶ ἀρ. 60 καρτῶν.
Προθεσμία μήνας. Συμμετοχὴ μονόδρο-
μος. ΒΡΑΒΕΙΑ α') Ἐτησίᾳ συνδρομῇ
διαπλάσεως, β') ἑξαμηνίᾳ συνδρομῇ, γ')
βιβλίον. Νικόλαον Περαντζάκη, Ἀμ-
βλείας 4-β Ἀθήνας.

ΙΠΠΟΤΗΣ ΤΟΥ ΜΕΣΑΙΩΝΟΣ

(ΚΑ' — 1404)

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΓΑΛΛΙΚΗΣ: Προγυμνάσεις,
ἀνωτέρα φιλολογία, ἐκμάθησις τῆς
γλώσσης. Γράψατε: Γιάννην Χιδιόργλου,
9-Β ὁδὸς Τζωφῆς, Ἀθήνας.

(ΚΑ' — 1405)

Κεῖνε Ἀνθίμ, Ἰδανισμέ, ἄς ἄλληλο-
γραφούμε μόνον τὸ καλοκαίρι. Τόρα
βρισκόμαστε τόσο κοντά... Ἀμαρτυλίας,
διεύθυνση;

(ΚΑ' — 1406)

ΑΓΓΗ, ΛΙΤΣΑ, ΔΕΧΟΜΑΙ

Διεύθυνσις: ΛΙΛΙ

(ΚΑ' — 1407)

ΧΕΙΜΑΡΡΕ, ΑΚΑΚΙΑ, καλὰς προόδους,
κακὰ ξεμπεδεύματα. Κόψιμα βαρ-
κάδα. Κινηματογράφος ἔχῃ χά...
ΣΑΝΤΟΥΤΣΑ

(ΚΑ' — 1408)

Δροσερὸ Ζέφυρο, σὰν στρατιώτης πᾶς
στὴ γυμναστική. Σερμαίμ, πᾶσι ἡ
Τιτικά, ψόφησε. ΣΑΝΤΟΥΤΣΑ

(ΚΑ' — 1409)

Μαῦρε Ἰππότη, μ' ἀπὸ ἀποδεικνύεις
ὅτι εἶσαι ἕνας φωτῆ-ἀσῆς. Σὺλ-
λογος « Ἀφᾶντος », δεχόμεναι. ΚΟΜΗΣ ΦΟΙΝΙΞ

(ΚΑ' — 1410)

ΠΡΟΚΗΡΥΣΣΟΜΕ διαγωνισμὸν Μ. Μυσ-
τικῶν. Προθεσμία διμήνης. Βρα-
βεῖα ΕΚΠΑΝΗΤΙΚΑ. Δοῖς: Βασιλικὴν
Σταβαντᾶ, ἀπόφοιτον Γυμνασίου, Θη-
βας.

ΟΚΥΠΕΤΗ, ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΟΣ

(ΚΑ' — 1411)

Μαγίτσα, Ἀλμάνια, μὲ γνωρίζετε;
Ἀνταλλάσσομε Μ. Μ.; Περιμῶν
Ἀρροσταλίδα

(ΚΑ' — 1412)

Καίτη, ἔλαβα, εὐχα ἰσθ' ἀρρήσαν.
Εἰς ποίαν διευθύνσιν νὰ ἀποστεί-
λω;

(ΚΑ' — 1413)

Μαίνοντας στὸ κομψὸ σαλονάκι τῆς
Διαπλάσεως, χαίρετ' Διαπλάσο-
πούλα καὶ Διαπλάσοπούλες
ΤΙΤΑΝΕΣ, ΒΡΕΕΤΕ ΜΕ, ΕἶΜΑΙ Ο:

ΣΜΥΡΝΗΣ ΚΑΙ ΜΟΣ

(ΚΑ' — 1414)

Διαπλάσοπούλα-οἰδὲς: τῆς ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ
καὶ ΟΡΑΚΗΣ, τῶν νησιῶν τοῦ Αἰγαίου
τῆς ἡρωϊκᾶς ΚΡΗΤΗΣ καὶ ἑξαχρῶστα
τῆς χαροκαμένης ἸΩΝΙΑΣ — Ἐξαιρετικὰ
ἀπὸ 25ς ὁ ΠΑΝΟΣ ΧΕΙΜΑΡΡΙΩΤΗΣ, περιμέ-
νει Μ. Μ. ὁ ἀλεχτὰ κι' ὁμορφοποιε-
μένα στὸν διαγωνισμὸν τοῦ (ΚΑ' — 1331).

(ΚΑ' — 1415)

ΘΡΗΝΟΣ ΜΑΝΝΑΣ, ὁλόθερα σὲ ὁποστη-
ρίζω, Διαπλάσοπούλα, αὐτὸ ψη-
φίστε, γιὰ τὸ ἀξίζει.

Θεανὼ Θ. Μαργῆ

(ΚΑ' — 1416)

ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ, μὲ γιὰ τὰ πολνέ. Πῶς
περνᾷς στὸ νέο τμήμα; — ΦΛΩΡΑ

(ΚΑ' — 1417)

ΜΑΓΚΑ καὶ ΛΑΝΗ, ἐτελείωσε πιά ἡ
βασίλεια σας. Εἰσαστε ἡ Β' ΟΔΗ καὶ
ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΟΥ. Γιὰ νὰ ξέρετε.

ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ

(ΚΑ' — 1418)

Εἶμαι στὴ διάθεσι τοῦ ΓΙΟΥΛΗ ΑΝΘΗ
καὶ προτρέπω νὰ κάμουν τὸ ἴδιο
ὅσοι ἀγαπᾶν τὴ φιλολογία, γιὰ μιὰ
σοβαρὴ προσπάθεια. ΦΟΥΤΟΥΡΙΣΤΗ, μὴ
συμβαίνει; ΤΡΕΛΗ ΓΥΜΝΑΣΙΟΠΑΙΣ, τὴ
ἑξῆς πῶς πάντα προσμένω. ΦΙΛΟΣΟ-
ΦΩΝ, καὶ δὲ συγγνώμη. — ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛ-
ΛΕΝΙΟ ΜΠΟΥΚΕΓΑΚΙ ..., ΛΕΠΤΗ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ,
ΧΑΛΙΚΟΥΠΟΛΙΑ, σὲ σὺς ἔπιτε, σὲς ἐκ-
τιμῶ ἀγνώστως.

ΚΡΙΝΟΣ ΑΝΘΙΜΟΣ

(ΚΑ' — 1419)

Βραβεύονται: Γαλῆ Ἀγκύρας, Πα-
γαλιᾶ, Ἰωάννου, Παπίνος, Πανα-
γιωτόπουλος, Στεῖλατε ταχυδρομικὰ.
Πατρίνδ Ἀραπάνι — Σπηλιόπουλος.

Πατρίνδ διαβολάου

(ΚΑ' — 1420)

Ἀλίκη, Ἀντίκλεια, Μαγίτσα, Ἀλα-
νιάρα. Μοῦ φαίνεται ὅτι θέλετε
κοιδοῦναι, περασμένα στὸ λαμό σας.
Δὲν εἶχατε κι' ἄλλες ψευτιές νὰ κολῆ-
σατε; Ντροπὴ!!!

ΑΘΩΣ

(ΚΑ' — 1421)

Ἀίσα, δὲν εἰς ξέρω. Ἀλληλογραφεῖτε;
Γράψτε: (ΚΑ' — 492).

ΑΘΩΣ

(ΚΑ' — 1422)

Θυλικὴ Θράκη, γιὰ τὴ πέταξες τὰ
c. p. τοῦ Νεκρολολοῦδου καὶ Με-
λαγχολικοῦ; Ἀγνή, Ἀλκυὼν, ἀνταλ-
λάσσομε Μ. Μ.;

Ἐλευθερά Θράκη, Νεραῖδα τοῦ Ἐβρου

(ΚΑ' — 1423)

Τιτάν, ὑποτάξω. Τρελλὴ Χορεύτρια —
Ἀσώγη, ἀούα! ΤΕΤΡΑΠΕΡΑΤΕ, χρόνια
πολλά.

ΙΠΠΟΤΗΣ ΤΟΥ ΜΕΣΑΙΩΝΟΣ

(ΚΑ' — 1424)

« ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗ » Διορίζονται ἀντιπρό-
ποι: Θεσσαλονίκης Κορυφολοῦς,
Τρικιάλων Τριανταφυλλοῦ, Ἀθηνῶν
Ἰπποτῆς Μεσαίωνος. « Ὁμόνοια », στεί-
λαμε.

(ΚΑ' — 1425)

ΘΡΗΝΕ ΜΑΝΝΑΣ, σὲ ψηφίζει κι' ὁ
ΙΔΑΝΙΣΜΟΣ

(ΚΑ' — 1426)

ΒΑΣΙΛΕΥΣΑ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ, τί κωμωδία!
Ὅμως πιότερο κλαίγω παρὰ γελῶ.

ΙΔΑΝΙΣΜΟΣ

(ΚΑ' — 1427)

ΑΝΘΥΛΑ, πῆτε στὴ Λαγὰν πῶς πάντα
μ' ἀγάπη τὴ θυμάται ἡ Λουλούκα.

ΙΔΑΝΙΣΜΟΣ

(ΚΑ' — 1428)

ΠΑΙΔΙΑ, ψηφίστε ὅλοι ἀνεξαιρέτως τὸ
ὥραιότατον ψευδώνυμον ΘΡΗΝΟΣ
ΜΑΝΝΑΣ ποὺ θαυμάζετε καὶ θὰ θαυμά-
ζετε, ΕΜΠΡΟΣ! λοιπόν...

Ἀγνή, Ἀλκυὼν

(ΚΑ' — 1429)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ « ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ », —
ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ Μ. Μυστικῶν
καὶ καλλονῶν. Συμμετοχὴ δρ. 2
χωριστὰ. Προθεσμία τέλη Νοεμβρίου.
Βραβεῖα: γιὰ τὸν πρῶτον: τόμος Α' περιόδου, Album, τόμος Β' περιόδου, Μαλβίνα, Νορλουῶν γιὰ τὸν δεύτερον: Τόμος τοῦ 22, Ἰομά ἡ Τσιγγάνα, Σαν-
σελῶ, Τιτιάν. Τόμος Α' περιόδου.

ΟΛΟΙ ΛΑΒΕΤΕ ΜΕΡΟΣ ΔΕΙΚΝΟΝ-
ΤΑΣ ΤΗΝ ΕΚΤΙΜΗΣΙ ΣΑΣ ΣΤΗΝ:
« ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ »

(ΚΑ' — 1430)

Εἰσέρχομαι στὴς Διαπλάσεως τὸ σα-
λονάκι κηρύσσοντας τὸν πόλεμον
στὴν Ἀλίκη, Ἀντίκλεια — Τριότη, Μαλακίον γιὰ τὴν ὄρατα τους, συμ-
περιφορά. Ἐξέρω κι' ἄνω ν' ἀποκαλύπτω
ψευδώνυμα τὰ ὁποῖα μὲν ἐνεπαιστέθη-
σαν, ἀλλὰ καὶ ἄλλα ποὺ μόνον μὲν
ἀνακαλύπτω καὶ γι' ἀδελφεῖς: Μαρι-
νός — Νικόλαος, Χ. Ἀντωνίου — Ἐλευ-
θερά Θεάκη, Κορῆ Ἐβρου — Χριστίδου,
Νεραῖδα Ἐβρου — Σαραφεινολοῦ, Βά-
ζος — Καλοφύδης — Μαγίτσα, Ἀλα-
νιάρα, προσέχετε, κατεργαγόντες!!! —
Μπεμπέκα, σὲ ξέρω. Ἡ πρόεδρος τῆς
« Εὐκρινῆς » τί γίνεται ἀραγε; —
Χαίρετε.

ΘΑΝΟΣ